

ક ર ક કા વ્ય.

ભાગ પહેલો.

સંપાદક શ્રી પ્રસિદ્ધ કર્કનાર.
હરીલાલ હરદેવલાલ મુનશી.

કુમ્ભ.

પ્રથમ વ્યાપ્તિ—પ્રત ૧૦૦૦.

અંગ્રજી—

મેસર્સ કરસનદાસ નાથલુદાસ એન્ડ સન્સ.

૧૧, ભાવટ, મુરત.

સન ૧૯૩૦.

મુદ્રા-શ્રી ૧૩૧૧ સંવત ૧૯૧૩ ક રક કા વ્ય પ્રો. ૧૧૧૧
નારાયણશિવ લક્ષ્મણરાવ નીકે ૧૧૧૧.

કિંમત ૦-૨-૦.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ મુદ્રાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૫૬૦૬

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૩૨૩ ૩૧૯૧ ૭૧૧૧ ૧૯૧૧

વિષય ૬- : ૪

ક ર ક કાલ્ય.

ભાગ ખડેલો.

સમ્રહ કરી પ્રસિદ્ધ કરનાર,
હરીલાલ હરદેવલાલ મુનશી.

કુમસ.

પ્રથમ આવૃત્તિ—પ્રત ૧૦૦૦.

એજન્ટ—

મે. કરસમદાસ નારાયણદાસ એન્ડ સન્સ.
નાણાવટ, મુરત.

સન ૧૯૩૭.

મુરત—ચાંદના પૂલ ઉપર ટાંપ્રી નંબર 'શંકર' પ્રો. વિસમાં
નારાયણરાવ લિદમણરાવ નીકમે છાપ્યું.

કિંમત ૦-૨-૬.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૫૬૦૯૯

“ કરક ”નું ઓળખાણ.

આ કાવ્યોના બનાવનાર હરકીસનદાસ શિવલાલ ભગત નામે હતા. તેઓ સુરતના વતની હતા. તેમનું ઘર બેગમપુરામાં દાણાની પીઠમાં છે. તેઓ નાતે ક્ષત્રી હતા. ધંધો રેશમી કાપડ વણવા તથા વેચવાનો કરતા. તેમણે, રંગુન જઈને, ત્યાં સુરતના રેશમી કાપડની પહેલી દુકાન ખોલી હતી. એમ સુરતના રેશમી કાપડના વણનારાના તથા રેશમના વેચનારાના તથા રેશમના દલાલોના માલનો ઉપાડ વધારીને, તેમને જહોજલાલીમાં મૂકી આપનાર તેઓ હતા. એ પ્રમાણે પોતાની ક્ષત્રીની આખી નાતને તારવાનું મહાન કાર્ય તેમણે એકલાએ જાળવી બતાવ્યું હતું. તેઓ ચાલુ વ્યવહારમાં પ્રમાણિક સજ્જન ને ઉદાર હતા. તેઓ, જંગી વેપાર કરીને, સારા પૈસા કમાયા હતા, છતાં તેમની વૃત્તિ હમેશાં અસંત્ર હતી, ને તેમનું જીવન એક મહાપુરુષના જેવું હતું. તેમણે સુરતમાં અશ્વનીકુમારની બેઠકના દરવાજાની સામે એક નાનું બકતેશ્વર મહાદેવના નામનું મંદિર બંધાવ્યું છે.

તેમને નાનપણથી, કવિતાનો શોખ, ને બજન પર પ્રેમ, હતા. પોતાના નામનો પ્રથમ અક્ષર કરક રાશી પર હતો, તેને અનુસરીને, તેઓ કવિતામાં પોનાનું “કરક” ઉપનામ મૂકતા. તે ઉપરથી તેમના કાવ્યોના સંગ્રહના આ પુસ્તકનું નામ “ કરકકાવ્ય ” રાખ્યું છે. તેમણે એક હજાર ઉપરાંત બજન બનાવ્યાં છે, ને તે ઉત્તમ પ્રકારનાં ભક્તિ વૈરાગ્ય જ્ઞાન ને કાવ્યશક્તિથી ભરપૂર છે. તેમાંનો જુજ ભાગ મારા હાથમાં આવવાથી મેં આ તેનો પડેલો ભાગ છપાવ્યો છે. તેમના લાગતાવળગતા જે સદગ્રહરથો પાસે તેમની બીજી કવિતાઓ હોય, તેઓ આ કરકકાવ્યના પુસ્તકના એક પછી એક ભાગો છપાવે, એવી મારી તેમને વિનંતિ છે.

તેઓ બ્રહ્મદેશમાં, આશરે સીતેર વર્ષની ઉમ્મરે, સ્વર્ગવાસી થયા હતા. તેમ થયાને આશરે પચીસ વર્ષ થઈ ગયાં છે. તેમને પોતાના વતન સુરતને વાસ્તે, ને સુરતના રહીશોને વાસ્તે, કેટલો આહ હતો, તે તેમની હરમે પાને આપેલી, “તેરી તો સંગતમેં અયે તૃષ્ણા,” ને હૃમે પાને આપેલી “ગઈ સુરત સોનેકી મુરત હાથસે છટકી,” એ કવિતાઓ વાંચવાથી સમજી શકાય, એમ છે. આશા છે, કે સુરતના સત્સંગી રહીશો, આ પુસ્તકને આશ્રય આપીને, તેમના આહનો સારો જવાબ આપશે.

સંમલ કર્તા-



રામચરિત્ર.

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

માત કૌશલ્યા ચલન શિખાવત, રમજીમ બાજત પેજનીયાં રે. માં
બાલ ખ્યાલ બહુ ખેલ કરે નિત, પૂરણ અલ્પ અજન્ય જનીયા રે;
સુંદર રૂપ સુરત શશીવદની, નામ રામ દશરથ તનીઆ રે; માં
મોહન અંગ સંગ ચહુ ભંયા, લટક મટક ગત ચાલનીયા રે;
ક્ષણ રોવત ક્ષણ હસત રામજી, દેવ બધાવત કુલનીયાં રે; માં
લેત ઉઠાયે પડત ફિર ગિરગિર, મુનીમનમોહન લાલનીયાં રે;
રાજમહલઆંગનમેં ફિરત નિત, દર્શ કરત પૂરજન ધનીયાં રે; માં
સયાન સરસ શીશુરૂપ દર્શ છબી, કોટી ભાનુ જેસે કામનીયાં રે;
જય જય કરક કરત સુન મુની ગણ, દુંદુભી બાજત બાજનીયાં રે; માં

રાહ ઉપરની.

પૂરણઅલ્પ રામ અવિલોકન, કાગ ભુસંડી આયોહે. પૂં
રાજ દશરથકે રાજભુવનમેં, રામચંદ્ર બલકાયાહે;
કરત કલૌઆ રામ વિલોકે, ચંચ ભુસંડી લગાયોહે; પૂં
શ્રીપતિ કર લંબો તબ કીનો, ભાગત મુની ડર પાયોહે;
જાંહાં જાંહાં ગયે તાંહાં મુની દેખે, યહ કર રામ ચલાયોહે; પૂં
અખ મેં શરણ જાઉં રધુનંદન, જીને યહ ખેલ ખતાયોહે;
રધુવરચરણકમલ ફિર આયો, કરક અભયપદ પાયોહે; પૂં

રાહ ઉપરની.

સુજશ સદા જગપ્રગટ રહે મુનીનાથ કહે દશરથરાજસે. સું
 યશ વિધ્વંસ કરત નિત નિશિચર, વેદધુની શુભ મારગ છાંડે;
 ગૌત્રાહ્ન્યપ્રતિપાલ તું રાજ, રામચંદ્ર મમ સંગ પઠા દે: સું
 મુની મુનીવચન વિકલ ભયો રાજ, બાલક રામ સુકોમલ ગાતા;
 કાલા કરૂં કેસે સમુજાઈ, પૂરણ કોષ કરહી મુનીનાથા: સું
 અતિ ભયભીત નીતિ નહીં છાંડી, મુની સંગ બાલ દીયે દ્રોહ કરસે;
 રાજભુવન તજી રામ લક્ષ્મણ દોહિ, ધનુષ્યબાણ લીયે ચાલત ધરસે: સું
 નિશિચર મારી યજ્ઞજ્ય કીનો, મુનીમન મુદિત ભયો આનંદા;
 કરક ભજો વહ રઘુકુલનાયક, કોટીક પાપ કટે જમફંદા: સું

રાહ ઉપરની.

મુની યદ આશ્રમ કવન ર્ષીકો, મોહે કહે તાપસ દરધ્યાની. મું
 મહાપુરુષ તપસી કોઈ દિસે, અતિ રમણીય શિલા મન માની;
 કવન નામ મુની મોહે સુનાવો, નિઃસંશય નિર્ભયપદ બાની; મું
 કલત મુની મુનીએ રઘુનાયક, યદ આશ્રમ ગૌતમ મુની જાની;
 તત્વ વિચાર પ્રવીણ પરમ યદ, મહામતિ જગ પ્રગટ બાબાની; મું
 ર્ષીપતિ તીહે નાર અદત્યા, રૂપ સુશીલ સકલ ગુણ બાની;
 સુરપતિ તાહી દેખ ગુબાયો, સાદાય શશી કરી મતિ બહુ રાની; મું
 મુની ગૌતમ ગંગાગવને તબ, નારત અદત્યા છલત ગુમાની;
 ગંગ કહે ગૌતમ ધર દેખો, કપટ ભયો તવ નાર ઠમાની; મું
 ગૌતમ શ્રાપ દીયો સુરપતિકું, સહસ્ર છીદ્ર તેરે તન જની;
 ચંદ્ર તોહે ક્ષય રોગ દીયો મેં, અદત્યા શિલા જડબુદ્ધિ ઠાની; મું
 વહ અદત્યા યદ શિલા દિસે, અદત રામચરનન ભવહાની;
 કરક ચરણ પરસત રઘુનાયક, દીન્ય રૂપ વૈકુંઠ પઠાની; મું

ગો ચારી ઘેર આવે, બહાસો મારો—રાહ.

નૈયા તું કાહે ન લાયો, ખેવૈયા. નૈ૦

કવન મૂલકી નૈયા તેરી, જા પર મોહ લગાયો; ખે૦
હમરી નૈયા નાથ પૂરૈયા, પૂર્વા લોગ ખસાયો; ખે૦
કુટુંબ હમારો ચેહી કૃપાનુ, તા હીત મોહ લગાયો; ખે૦
નાથ તિહારે ચરણકમલદલ, મેરો મન હલકાયો; ખે૦
ગૌતમમુનીઆશ્રમ એક શિલા, તાહી તુમ મગન પઠાયો; ખે૦
તેહી કારણુ હર મોહે લગતહે, નૈયા રહું બિલગાયો; ખે૦
પાપ પખાલી પ્રભુજી પધારો, યહી બિધિ કરક સુનાયો; ખે૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

આજ સખી મુનીરાજ સંગ દોઉ, બાલ કાંહાંકે રાજનીયાં રે. આ૦
સુંદર સ્થામ મનોહર મૂરત, હસત પરત મુખ ખંજનીયાં રે;
નટવર રૂપ સ્વરૂપ ભૂપ સમગ્રઓ જાય કોઈ સાજનીયાં રે; આ૦
બ્રહ્મટી ભાલ તિલક શિર ઉપર, કીટ મુંકટ કર ભાચનીયાં રે;
પીત પટ પાગ જડીત જર જામા, અધર મધુર મુસકાનનીયાં રે; આ૦
કવનકે નાથ કવન પિતુમાતા, કવન દેશમેં ઉત્પત્તિયાં રે;
દશરથ તાત અબ્જેદા નગરી, કૌશલ્યા કર પાલનીયાં રે; આ૦
સુરકે સેવક અસુર વિદારણુ, રઘુકલનાયક દોઉ જનીયાં રે;
કહત કરક તવ પાવ ચરણ યહી, લીખીહે વિધિ બલી ભાલનીયાં રે; આ૦

રાહ ઉપરની.

આયે રામ દશરથકે લાલ મુની સંગ સુશીલ સ્વભાવ બરેહે. આ૦
આતિ આનંદ વિદેહ નગરમેં, ફિરત રામ તાંહાં લોગ ખડેહે;
સુર અલ્લા જાકે. બેદ ન જાને, મુની મણુ તાકો ખ્યાન ધરેહે: આ૦

બ્રહ્મટી ભાલ તિલક અતિ સુંદર, કમલ નયન કર્ણાસે ભરેહે;
 ગૌર શ્યામજી હે રામ લક્ષ્મણ દોઉ, કોમલ ગાત્ર કટાક્ષ ધરેહે: આ૦
 નિરખત નગર જનકરાજકો, દર્શી પરસ દુઃખદંડ હરેહે;
 મુની આગે પીછે દો ભાઈ, ધનુષ્યજગમેં જાય ખડેહે: આ૦
 તોડી પિનાક કીચે સત ખંડન, ભૂપ સકલકે માન હરેહે;
 કરક સીયા વરમાલ હી દેતે, હરખત દેવ વિમાન ચડેહે: આ૦

તેરી તો ઉલટતમેં હુવા બદનામ—રાહ.

જનકપુર આયે આજ મુનીરાજ,
 સંગ લીયે રામચંદ્ર મહારાજ. જ૦

જનકધર યજ્ઞ કીચેા જરી,
 બુલાયે ભૂપ તિલકધારી;
 ખેડે જંદાં મુનીમંડલ ભારી,
 જો જનન વેદમંત્ર ચારી;

દેશ દેશકે ભૂપતિ, બાલક વ્રહ્મ જવાન;
 લંકપતિ આદિ સખ આયે, મહાશરા બલવાન;

માન મદ ભરે ધરે સખ સાજ; સં૦

મુનીન વિશ્વામિત્ર આયે,
 લાલ દો દશરથકે લાયે;
 જનક નિરખ મન મુસકાયે,
 માનું વૈકુંઠપતિ આયે;

કીટ મુકુટ કછની કછી, બૂજદંડ દો વિશાલ;
 રાજવ નયન કમલદલ જેસે, રાજકુંવર ચલ લાલ;

ખ્યાલ ક્યા કરે ચલ પનકી લાજ; સં૦

છબી નિરખત પૂર નરનારી,
સીઆ મન હરખ બયો બારી;
મનાવું ગૌરી ત્રિપુરારિ,
પિતા પન કરજે માર ડારી;

કેસરીકટિ ગતિ ગહનસે, અંગ મુકોમલ ગાત;
કહીન પિનાક કઠોર શંબુકૌ, ઉઠહીકે નાહો ઉઠાત;

નાથ પરમેશ્વર રાખહી લાજ;
ભૂપ ગણુ હાર ગયે બલસે,
ઉઠત નહો ધનુષ્ય ભૂતલસે;
દશાનન આયો છલબલસે,
સહસ્ર દશ ભૂપ મિલે જલસે;

સં.

મુનીવર આશીય પાયકે, રામચંદ્ર મહારાજ;
બાહે પાઉંસે ધનુષ્ય ઉઠાયો, કડકડ બયો અવાજ;

રાજ સખ પ્રગટ મહાં રહે લાજ;
સીઆ વરમાલ તબે લાઈ,
ગલે રધુનાથકે પહરાઈ;
સખીન સખ મિલ મંગલ ગાઈ,
મુજશ આનંદ રલો છાઈ;

સં.

રામસીતાકી જોડી બનકે, જગત રહી શોભાય;
જનક હરખકી રેલમેં બીને, કરક નમી ગુણુ ગાય;

પાય બવસાગર તીર જહાજ;

સં.

ઉઠ પ્રભાત સમર લે તું મી ગણેશ દેવા—રાહ.

આયે ધર રામચંદ્ર જનકી વિવાયે,
જય જય સુર કરત સકલ દુહી બળયે.

આ.

દશરથ જુપાલલાલ, મોતનકી ધરત માલ,
 ગજગતિ સી ચાલ ચાલ, અવધ સુહાથે; આ૦
 કેસરકો તિલક લાલ, રૂપ છબી અતિ રસાલ,
 લોચન વિશાલ લાલ, મુકુટ મણી ઠાથે; આ૦
 વસંતી લીયે દુશાલ, જરકશી પોશાક લાલ,
 ગજમોતનસે ભરકે ચાલ, કૌશલ્યા બધાથે; આ૦
 અવધનરેશદેશ, આનંદ કીયો પ્રવેશ,
 કાલુકે ન મનમેં ક્લેશ, કર્ક મુખ પાથે; આ૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આથે—રાહ.

અચલ રાજ દશરથ રાજકો, અનુપમ નગર અન્નેદા તાકો;
 સુરનર મુની સખ કરત બડાઈ, સુરજવંશ સુગ્ગનહુ વ્હાકો. અ૦
 પુત્ર ચાર દશરથરાજકે, મહાન હૈ ગતિ મતિ બલ વાકો;
 રામ લક્ષ્મણ ભરત શત્રુધન, સદ્ગુણસાગર નામ હે જાકો: અ૦
 એક દિના દશરથ રાજ, અદેશ કરત મન પાકો;
 રાજ દર્ષ શ્રી રામચંદ્રકું, મેં તરી જાવહુ મોહનિશાકો: અ૦
 ગુરસન પૃથ્વી મુહૂર્ત ધર આયો, ઉમંગ બયો રાજકો;
 કૈકેયી રાણી રોપ ભરાની, કોપ જીવન ગર્હ કપટ ઉઠાકો: અ૦
 જલ બલ કર અપનો કર લીનો, સતવાદી રાજકો;
 સત્ય વચન પ્રતીપાલન કરહુ, તખ જાનું રધુકુલ સદાકો: અ૦
 રામચંદ્ર વનવાસ પઠાવો, ભરત રાજપટાકો;
 મુનત બચન તન થરથર ધ્રુજે, બર્ષ મુર્છા માનું પ્રાણ ગતાકો: અ૦
 નગર કુલાહલ ભારી બયો તખ, કરક કહું દુઃખ કાકો;
 રામ વિયોગ સુની પૂરવાસી, નેનનનીર જેસે પડત ધટાકો: અ૦

અગર હુમ ખાગખાં હોતે—રાહ.

આ સોચત આપ મન રાજ, કહું કેસે જખાં મેરી. આ૦
 વચનમેં હારકે ખેઠા, કપટ દરબારમેં પેઠા,
 ભરતકો રાજ ચાહાતીહે, રામ વનમેં પઠાતીહે; આ૦
 ઉમર છોટી કહે રાજ, નહીં વન જોગકે સાજ,
 મુકોમલ બાલકા મેરા, ગજબ રાણી કીયો કેરા; આ૦
 જગર કેસે ચલાઉંગા, રામ વનમેં પઠાઉંગા,
 જેહી વન વાઘ મારેગા, કુંવરકું કોન બચાવેગા; આ૦
 કદાચિત અન નહીં પાણી, કાંહાં યહ જોગ રાજધાની,
 ધરા પર રૈન સોવેગા, કુંવર દુઃખમેં હા ! રોવેગા; આ૦
 સૂરજ સિર પે હી તાપેગા, શીત વૃષા દો વ્યાપેગા,
 કરક યું સોચકે રાજ, જીકર કર બંધ દરવાજ; આ૦

આજ તો હુમારે ખાગુ બોલાનાથ આયે—રાહ.

રઘુવીર કંથા મેં તો રહું તેરી સાથમેં. ૨૦
 ભાઈ તજું બંધુ તજું, તજું માઈ તાત મેં,
 સજન સનેહી તજું, ચહું પરબાતમેં; ૨૦
 પિતાકો ન રાજ ચાહું, નહીં ચાહું સાસ મેં,
 પલ પલ પ્રિતમ ખારે, રહું તેરી આસમેં; ૨૦
 પીયા બિના ઓર કાહુ, ચાહું નહીં બાત મેં,
 પંથમેં શ્રી કંથાજી, સેવા લઉં હાથમેં; ૨૦
 કૌશલ્યા સાસ માઈ, કાહે તું ઉદાસમેં,
 બિપિન દિરી આજીગી મેં, કંઈ વિશ્વાસમેં; ૨૦

ગૌ ચારી ઘેર આવે, વ્હાલો મારો—રાહ.

વનમેં ન નાર સોહાય, ભુવન તજ. વ૦

ધૃત શ્વસુર ઉત મહીયર રહહુ, અપનો મન જાંહાં ચાહાય; જુ૦
વનકો પંથ કડીન કટકતે, કષ્ટ સહો નહીં જાય; ભુ૦
શીત ધામ વૃષા વન ખરસે, સિંહ સર્પ ડરપાય; ભુ૦
કોમલ તન તુમ રાજકુમારી, ફિર પીછે પછીતાય; ભુ૦
રઘુવર સીઆકો કહી સમજાયો, કરક સો માનત નાંય; ભુ૦

રાહ ઉપરની.

ખારી ન નાથ સોહાય, પીયા બિનુ. ખા૦

જયું ગજરાજ સો રાજભુવન બિનુ, દુસરી જગલ ન સોહાય; પી૦
જયું ફનીકા મની સો ફની બિના, શોભા નહીં દરસાય; પી૦
જયું છાયા તરવર સંગ રહહી, ત્યું નરનાર કહાય; પી૦
તાતભુવન સુખતૃણા ગમહે, કરક મન હરખાય; પી૦

રાહ ઉપરની.

રાજભુવન રહો ભાઈ, લક્ષ્મણ. રા૦

રાજભુવન જાંહાં આનંદ મંગલ, મુદિત રહે પિતૃ માર્હ; લ૦
છોટી સી ઉમર દારણુ વન દેખી, હરનિશ મન ડર પાર્હ; લ૦
સિંહ સર્પ ભાણુ વહ વનમેં, નિશાયર આય ડરાર્હ; લ૦
કબલુક બ્રૂખ પ્યાસ લગ રહીહો, કબલુક કંદ મૂલ પાર્હ; લ૦
શ્રી રઘુનાથ લક્ષ્મણ સમજાયો, કરક સો માનત નાહી; લ૦

રાહ ઉપરની.

રાજભુવન નહીં નીકો, રઘુવીર. રા૦

ચિંતામણિ તજ જો કોઈ વાંછે, મૂરખ નર કૌરીકો; ર૦

સુખસાગર રધુનાથકી સંગત, દુઃખ ડર દૂર સદીકા; ૨૦
આપ જિના મેં એસો જનું, સખ રસ લાગત શીકા; ૨૦
કરક લક્ષ્મણકી યાદી વિનતિ, પ્રભુ તુમ પાલન જીકા; ૨૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસમે આયે—રાહ.

ગવન આજ સીઆ રામલક્ષ્મણકો સખી લેહુ નિહાર રે;
ત્રિભુવનપતિ પરમેશ્વર દેવા, અવધ કર દીની ઉજાર રે. ૪૦
૩૫ અનુપ સુકોમલ ગાતા, નયન કમલદલ સાર રે;
રામ લક્ષ્મણ સીઆ વય છોટી, વનમેં કરત પસાર રે; ૪૦
રામવિયોગ રાજ અરૂ રાણી, બદલી નમન જલધાર રે;
અવધકે લોગ અવધ જિનુ આલી, મરીહુ સખ સંસાર રે; ૪૦
દુઃખસાગર થહ રામવિયોગ સો, બૂડત કુલ પરીવાર રે;
કરક વિધિ તખ આમ બયોહે, ધીઃક ધીઃક થહ સંસાર રે; ૪૦

નાથ કેસે ગજકો બંધ છુડાયો—રાહ.

આલીરી નિરખ દોહિ રાજકુમાર. આ૦

ગૌર રામ બાલક દોહિ ભૈયા, વન વિચરત દિશી ચાર; ૩
૩૫ રસિક રતિપતિ સમાન જહ, લક્ષ્મણર નયન નિહાર; આ૦
અતિ વિશાલ લોચન દુઃખમોચન, રાજકુંવર ઉરહાર; ૩
રવી સશી કોટીક છખી ઝલકે, શોભા અમીત અપાર; આ૦
કોમલ ચરણકમલ મૃગ ચાલત, શીશ જટા લટ બાર; ૩
સંગ સુલોચન નાર મનોહર, મોહે સખ સંસાર; આ૦
કારણ કવન થહ વન દીનો, માત તાત નિર્ધાર; ૩
કરક તરક સીઆ રામ લક્ષ્મણકી, સખીયન કરત વિચાર; આ૦

રાહ ઉપરની.

રઘુવીર કંથા યહ પંથ કઠોરા, ૨૦

પાઉં ધરત કંટક ચુંપતહે, પંથ અગમ્ય અધોરા; ૨૦
 લાલુ રીંછ લયંકર બોલે, સિંહ સર્પ નહીં થોરા; ૨૦
 ધીરે ચલો મોહે ડર લાગતહે, કંપત શયરા મોરા; ૨૦
 વાયુ યહ માનું પ્રચંડ અગ્નિકો, નખશિખ તાપત બહોરા; ૨૦
 કરક સીઆ રઘુવીર હી સુનાયો, દીન આધીન કર જોડા; ૨૦

રાગ મહહાર.

કુખજાને જાદુ ડારા, મોલ્યા સ્યામ હમારા—રાહ.

કૌશલ્યા કહત સુન બહના,

મોહે કલ ન પડત દિનરેના. કૌં

કાંહાં મોરે રામ લક્ષ્મણ પ્રિય બાલક, જાકે કમલદલ નેના; મોં
 જા વનમેં સિંહ ગર્જત હોયહે, બસહી અર બહુ ફેના; મોં
 ઉમડ ધુમડ ચહ મેહ અરસેગો, કરહી જૂમિ પર સેના; મોં
 મૌર સ્યામ ભૈયનકું નિહારે, જલતહે તપસે નેના; મોં
 કરક કૌશલ્યા રૂદન કરતહે, ખિચરત નિત દુઃખ સદના; મોં

રાહ ખંજરીની.

મોહે કલ ન પડત દિનરેન, લક્ષ્મણ સીઆ રામ ખિના. મોં
 વય કિશોર બાલક દોષિ ભૈયા, દેખત નયન હરે;
 માત કૌશલ્યા રૂદન કરતહે, નેનમેં નીર ભરે: મોં
 રામ લક્ષ્મણ સીઆ વન ગયેદુ, રાજા ધરણી દજે;
 યહ કરની કૈકેયી તિહારી, હરનિશ અગન ઝરે: મોં

અખ મેં જામ કાહા વન હુંદ, ખોજત નાહી જડે;
ચિત્રકૂટ પર કરત નિવાસુ, વન વન વિપત પડે: મોં
પુત્રવિયોગ પરમ દુઃખ દેખી, અતિ અંદેશ ધરે;
કરક કર્મગતિ ક્યું કર છૂટે, વિધિ સંજોગ ધડે: મોં.

આજ તો હમારે ખાગુ ભોલાનાથ આયે—રાહ.

કહો મોરી મૈયા કાંહાં રઘુવર લૈયા હે. કં
કોહાં ગયે રામ માર્છ, કાંહાં ગયે લક્ષ્મણ,
કાંહાં ગઈ સીયા પ્રાણુ, જો હી મુખ દૈયાહે; કં
મૈયા મેં ન રાજ ચાહું, નાહી ગજ ખાજ ચાહું;
રામ ખિના ઓર કાહુ, મોહે ન સોઢૈયાહે; કં
કમલ સે નેન જાકે, મધુરે સે ખેન તાકે,
ધનુષ્ય કમાન ખાંકે, મોહે તજ દૈયાહે; કં
પ્રાતઃ ઉડી ખનમેં જાઉં, રામ ખિનુ ધર ના આઉં,
નિત નિત દર્શન પાઉં, મોરે જહાં ગોસૈયાહે; કં
ભરત શોક સાગર બીને, કથે સ્વર ઝીને ઝીને,
રામચંદ્ર રાજ ખિને, કર્ક ના ચહૈયાહે; કં

ઈતના સંદેશા મેરા આપા મોહનસે કહના—રાહ.

ઈતના નીહોરા મેરા કર જોડીકે કહે રામા,
સુમંત કહો અવધેસુ, પરહરીએ સકલ કલેશુ. ઈં
પ્રણામ મેરા કર દીજો, તકસીર માફ કીજો,
મેં સખ અવગુણુકી ખાણુ, મહારાજ ભુદ્ધિનિધાના; ઈં
મમ હેતુ પિતા દુઃખ પાયો, મોહે ખાનપાનસુ જીવાયો,
રહું વનમેં અવધનિધાના, તવ વચન કરૂં પ્રમાના; ઈં

ભુષણ સખ તજ દીને, કર દંડ કમંડલ લીને,
કહે કર્ક રામ સંદેશા, કહ દીજો અવધનરેશા; ૬૦

હો ગયા નામ બદનામ ચારકે બદલે—રાહ.

સુમંત કહે કર જોડ સુનો મહારાજ,
ગયે વનમેં આજ શ્રી રામચંદ્ર મહારાજ. સુ૦
સંદેશા એક કહી મોહો નગર પડાયા,
મેને કોટી જતન કર રામચંદ્ર સમજાયા;
કહે તાતવચન તજ પાપગ્રંથ બાદુ ગાયા,
તેહી કારણ વનમેં રહું મેરે મન ભાયા;
ક્ષત્રિયકુલ સૂરજવંશ રહે નદી સાજા: ગ૦
બાદુ વિનય કરી પ્રણામ દોડુ કર જોડા,
અવધેશ પિતાસે આર આર કહેા મોરા,
મેં સખ અવગુણકી ખાણ કહીન કહોરા,
પ્રભુ આપ દયાજી પાલન કીયો ન થોડ;
અસ કહી લીયો ધર હુંદ જટા સિર સાજા: ગ૦
દશરથરાજ મુર્છિત બયે સુન જાની,
તન થરથર કંપે ઝરત નેનસે પાની;
કાંદાં રામ રામ કાંદાં રામ ગઈ અવસાની,
હે નામ રામ હે રામ પુકારત ખાની;
જ્યું જલ ખિનુ મીન તડકડે સો દશરથ રાજા: ગ૦
અવધેશ ગયે પરલોક શ્રીરામવિયોગ,
ભઈ વ્યથા જગતમેં રદન કરત પૂરલોગ;
કૌશલ્યા આદિ માત કરત બાદુ મોગ,
વિધનાકે લેખ ના મિટે કરમ સંજોગ;
કહે કર્ક બજો ભગવાન પરમ સુખ સાજા: ગ૦

જલ ભરી તીરથ કેસે જાઉં—રાહ.

લક્ષ્મણ નયના ફરક રહી,
મોહે ભરત મિલલી માનું આજ. લ૦

શુકુન આજ દિપ્તિધર્મ પડતહે, કૌવા કરત અવાજ; લ૦
તખ લક્ષ્મણ દલ આવત દેખે, લણુડુ સેન્ય મહારાજ; લ૦
રઘુવીર તખ લક્ષ્મણ સમુજાયો, ભરત આયો ધર લાજ; લ૦
દોહુ કર જોડી ભરત ચલી આયો, ત્યાગી રથ ગજ બાજ; લ૦
શ્રી રઘુનાથકે ચરણકમલ પર, કરક વિનય કર આજ; લ૦

ગૌ ચારી ઘેર આવે, બહાલો મારો—રાહ.

રામ પૂજ્યત મોરે ભંયા, ભરતજ. રા૦

કાલા કરત દશરથ રાજ ઓર, કાલા કૌશલ્યા માર્ધ;
પૂરજન લોગ કહો કાલા કરદી, કાલા કરત માતા કૈકાર્ધ; લ૦
આપ વિયોગ પિતા તન ત્યાગે, દુઃખી કૌશલ્યા માર્ધ;
પૂરજન લોગ શોક સાગરમેં, કૈકેય માર્ધ બહોર પછીતાર્ધ; લ૦
જલ બિનુ મીન મરે ત્યું રાજ, વ્યથા કહી ના જાઈ;
અહા રામ હે રામ હમારે, રામ રામ કહી કંઈ રૂંધાર્ધ; લ૦
પ્રાણ ગયે પીછે મેં આયો, ગુરજ લીયો જુધાર્ધ;
દેખી નગર રણવાસ મલલમેં, હામ હામ રૂદન દરસાર્ધ; લ૦
વેદવિધિ ક્રીયા સખ કાની, સ્વર્ગલોક સુખ પાઈ;
જાકે પુત્ર સુચાર પિતા સો, મર્ણુ સમે નહીં એક રહાર્ધ; લ૦
અખ ચલ રાજ કરહુ મોરે સ્વામી, મેં વન રહું ગોસાંઈ;
કરક સુખી સખકું કર દીગે, સત્ય કહું મોહે રામદુવાઈ; લ૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આધે—રાહ.

હમરે કુલમેં કલંક લગાયો, કૈકેયી માત કુપાત્ર રે. હ૦

તુમ બિન નાથ ! તાત તન ત્યાગ્યો, ગવન કીયો પરલોક રે;
રામ રામ કહાં રામ રામ મોરે, એસે કરતહી શોક રે: હ૦
તલપત મીન બિના જલ જેસે, તેસે નિકસ ગયો પ્રાન રે;
મેં પાપી તન ત્યાગ ન કીનો, કપટી હીયો અમાન રે: હ૦
ઉદત અગ્નિ રણુવાસકપટકી, જલ ગયો સ્નેહ અપાર રે;
અવધકે લોક શોકસાગરમેં, દૂખે વાર ન પાર રે: હ૦
અખ ચલ રાજ કરો મોરે સ્વામી, ક્ષમા કરો અપરાધ રે;
પૂરજન લોક સજન દુઃખ પાવે, આપ વિયોગસે સાધ રે: હ૦
પરહરી બેખ ભુવન પગ ધારો, મેં વન કરહુ નિવાસ રે;
અવધ અવધ બિન ધર નહીં આવું, નિશદિન રહહુ નિરાશ રે: હ૦
તખ રઘુનાથ કહે મોરે ભૈયા, જાય કરો તુમ રાજ રે;
તાતવચન ક્યહુ નહીં તજીયે, કરક કહે મહારાજ રે: હ૦

રાહ ઉપરની.

હમરે કર્મમેં જોગ લિખાહે, ભરત કરો તુમ રાજ રે. હ૦
તાતકી વાત સુપાત્ર ન માને, સો મતિમંદ ગંવાર રે;
જન્મજનમ સો હી દુઃખ પાવે, કુલ કલંક અપાર રે: હ૦
કૈકેયી માતકે કારણુ રાજ, મોહે હીયો વનવાસ રે;
બીક્ષાટણુ ઔર વનફલ ખાઉં, પ્રણી કરે મનઆશ રે: હ૦
સર્જુકે તીર અયોધ્યા નગરી, જાય કરો તુમ રાજ રે;
પૂરવાસીન પરીપાલન કરહુ, ઐકો સદા ગજ સાજ રે: હ૦

નિશદિન જૂઠ્ઠાં હથોં મોરે લેયા, પરહરી સોચ બિચાર રે;
કરક કુશલ સખડો કહ દીજો, માત સજન પરીવાર રે: હ૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

રામચંદ્ર રઘુવીર તિહારો, મેં હનુમાન કહાઉંઝા,
અંજનીનંદન મેં હું પવનમુત, લોક કલંક લગાઉંઝા. રા૦
આશીષ આજ ચહું રઘુનાયક, યહી પન નાથ નિભાઉંઝા,
મેં બલવાન બાણ બિન માંડે, પૂછપ્રવાહ ચલાઉંઝા; રા૦
લે પૃથ્વી પાતાલ પહાઉં, કે આકાશ ઉડાઉંઝા,
મેરે મુમેરે ચૂર કર ડાંડે, સમુદ્રનીર હડાઉંઝા; રા૦
લોક નિઃશંક અગન પર જાંડે, જલમેં ખાખ બહાઉંઝા,
દશાનનશીપ દશોદિશ ડાંડે, ખીસ જુગકો સાહાઉંઝા; રા૦
નિશાચરજૂથ હણું રણશરા, નાથકૃપાસે ડરાઉંઝા,
કુંભકર્ણ રાવણ દો બાઈ, તાકું પકડ લે આઉંઝા; રા૦
તખ રઘુનાથ કહે મુસકાઈ, મેં તેરી બલ જાઉંઝા,
કપીવર સીતારામ મિલા દે, કરક અભયપદ પાઉંઝા; રા૦

ગરબી.

ગાગરીઆં મત દોરો રે કનૈહયા—રાહ.

કહત મદોહરી સુન પિયા રાવણ,
તુને મેરી એક ન માની રે. ક૦
કાંહાં મઈ વો સોનેકી લંકા,
કાંહાં ગયો શંકર જાની રે; ક૦

અંદર આકે ભરમ કર ડારી,
 ફિરા ગયો સખ પે પાની રે; ક૦
 કેટીક બાર કહી સમજયો,
 તૂ માનત નાહીં તુફાની રે; ક૦
 શાણી સત્યવતી નાર મંદોદરી,
 રોવત જેસી દિવાની રે; ક૦
 જગજનની જગઅંબા સીતા,
 તૂ લાયો યે મોતનિશાની રે; ક૦
 ચાદ ચોકડી રાજ ગંવાયો,
 એમો કરક અભિમાની રે; ક૦

રાજા મેં બન જાઉં રે તોહું રાણી બનાઉં—રાહ.

કહે મંદોદરી રાણી બાત મેરી એકે ન માની. ક૦
 કાંદાં ગઈ કંચનકી લંકા, કાંદાં ગયે રાંકર દાની;
 અંદર આય ભરમ કર દીની, ફિરા ગયો સખ પર પાની; બા૦
 કેટીક બાર કહી સમજયો, માનત નાહીં તુફાની;
 એક લક્ષ પુત્ર સવા લક્ષ નાતી, મારે સારંગપાણી; બા૦
 કુંભકરણ મે મદા રણજોદ્ધા, ઈંચિત બલવાની;
 સતી સયાની નાર મંદોદરી, રોવત જેસી દીવાની; બા૦
 જગજનની જગઅંબે સીતા, લાયો મોતનિશાની;
 ચાદ ચોકડી રાજ ગંવાયો, એમો કરક અભિમાની; બા૦

આજ તો હમારે બાગુ લોલાનાથ આયે—રાહ.

પ્રભુ બળે કંથા તેરે શિર પર કાલ હે. પ્ર૦
 બાજ શિર ઉપર એકો, નીચે કુચાલ હે,
 દોડુ પંથ કંથા દેખો, કડીન કરાલ હે; પ્ર૦
 અંતકો પંથ એક, પ્રભુજી દયાલ હે,
 મેરી મનિ માન પનિ, જગતપ્રતીપાલ હે; પ્ર૦
 પરબ્રહ્મ નામ પુનીત, પરમ રસાલ હે,
 કરકકે કાટે કંદ, ડર દીયો ડાલ હે; પ્ર૦

નાથ કેસે ગજકો બંધ કુચાયો—રાહ.

નાથ ચઢી આયે શ્રી અવધવિદારી,
 તુમ કાહે ન દેતડુ નારી.

ના૦

આયે અનુચર મહા રણધીરા, અતુલ્ય બલ લયકારી;
 અંજનીકો પુત્ર રામજીકો સેવક, લંક ભસ્મ કર ડારી; ના૦
 ક્ષણમેં પાજ સમુદ્ર પે બાંધી, સંગ કપીદલ બારી;
 વાલીમુત અંગદ હનુમાના, માર હી રણ લલકારી; ના૦
 જવડુ શરણુ નાથ રધુનંદન, દેવડુ તા સતી નારી;
 આરતભંજન અધમઉદ્ધારણુ, કરીહે ક્ષમા અવતારી; ના૦
 રણસ્થંભ રોક રહે રધુનાયક, લંકકી જન ખુવારી;
 એક લક્ષ પુત્ર સવા લક્ષ નાતી, નિશદ્દિન દેવહી ગારી; ના૦
 વિવિધ વચન પ્રમોદ દીયો સતી, નાર સંદોદરી હારી;
 કરક કર્મબસ કયું કર માને, જૂપતિ કાંઠાં બીખારી; ના૦

મત મારો પીચકારી, રે મેં તો સધરી ભીંજ ગઈ—રાહ.

કપીવર તુમ બલવીર, વીર મોરી પીર હરો રે. ક૦
 નહીં તુમ દેખ્યો નમ્ર અજોધ્યા, નહીં સરજુકે તીર તીર; મો૦
 દશરથનંદન કુશલ હે કયું, રામ લક્ષ્મણ રણધીર ધીર; મો૦
 કુશલ ગૌરવર્ણ લક્ષ્મણ હે, કુશલ રયામ રઘુવીર વીર; મો૦
 નિશાચર નિકટ કલેશ અપારા, નમનન બર રહી નીર નીર; મો૦
 કરકકે નાથ દર્શ કબ દેહો, બનચર બાંધહું ધીર ધીર; મો૦

ગૌ આરી ઘેર આવે, બહાલો મારો—રાહ.

મેરી વિનય કહો રામસે, પવનમુત. મે૦
 લક્ષ્મણ સદિન રામજીસે કહીયો, આપ રહો આરામસે; પ૦
 બરબસ પકડકે લે ગયો રાવણ, પર્ણકૃટી વદ ધામસે; પ૦
 દર્શન કબ દેહો રઘુનાયક, લંકામેં વદ બામસે; પ૦
 કરક સંદેશા સીઆજ પડાયો, કલ દીગ્ને મુખધામસે; પ૦



કૃષ્ણચરિત્ર.

રાગ મહાર.

આલીરી કુંજનમેં આયે દોઉ લૈયા—રાહ.

આલીરી જન્મે શ્રી કૃષ્ણ મુરારિ.

આ૦

મિતિ અષ્ટમી રોહિણી બુધવાર, ભાદ્રકી અંધીઆરી;
તા દિન કૃષ્ણ જન્મે મધરાતી, વર્ષત મેઘ મહારી: આ૦
ધન્ય વસુદેવ દેવકી મૈયા, નિરખત રૂપ અપારી;
ચતુર્ભુજ છબી કોટી ભાનુ સમ, વ્રજબુધ્ધ કંસારિ: આ૦
મથુરા જન્મી આયે ગોકુલમેં, નંદબુવન મુખકારી;
ધન્યભાગ્ય યશોદા રાણી, પુત્ર જાયે અમુરારિ: આ૦
ચક્ષો સખી આજ નિરખી નંદલાલા, લેઉં જન્મ સુધારી;
કરક ગ્વાલ વ્રજખાલ ગાવહી, આનંદ મંગલ ચાલી: આ૦

કેરબો.

સૈયાં તોરી ખગીયામેં ગંદા બન જાઉંંગી—રાહ.

જશોદા મેરી માઈ,

જીએ તેરો લાલ, મોકો દે દે વધાઈ. જ૦

ચાંદી દે દે સોના દે દે, દે દે હીરા લાલ;

લાથકી અંગૂઠી દે દે, ગજમોતનકી માલ: જ૦

શાલ દે દુશાલા દે દે, દે દે શેલા લાલ;

રૂપેયે ગજકા કપડા દે, દે રેશમી રૂમાલ: જ૦

દધી દૂધ દે જલેળી દે દે, મલાઈ મીઠા માલ;
 મેવા મીસરી મોકો દે દે, દે દે ભર ભર થાલ: જાં
 હાથી દે દે ઘોડા દે દે, દે દે ગૌ જનપાલ;
 કરક ભક્તકો ભક્તિ દે દે, નંદાજીકે લાલ: જાં

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

નંદભુવન આનંદ સખી વજરાજ જશોમતી જાયોહે રે. નં
 વજભુવણ છખી કોટી લાનુ સમ, દેખત કામ લગ્નયોહે રે;
 છોટે છોટે ચરણકમલ ધનસ્યામા, ચંદ્રવદન જશ ગાયોહે રે: નં
 નયન વિશાલ કમલદલ જેસે, બ્રહ્મટી લાલ સોહાયોહે રે;
 અધર અનુપમ દુતી દમકત અનિ, કટી કંકની કર હાયોહે રે: નં
 ધર ધર આનંદ મંગલ ગાયકે, દધીકો કીચ મચાયોહે રે;
 મનમોહનકો રૂપ નિરખત સખી, કરક અભયપદ પાયોહે રે: નં

રાહ ઉપરની.

ચાલો સખી શ્રી નંદભુવનકો,
 નંદરાણી પાલણા જૂલાવતહે રે;
 જનન નનનનન ઝાંઝર આજે,
 હમ દનનન હમકાવતહે રે. ચાં
 રતનજડિત અમૃત્ય પાલણા,
 મોતન માલ લગાવતહે રે;
 હીરા લાલ અપાર અનુપમ,
 કુલનપંખા કુલાવતહે રે: ચાં
 ચંદનવાસ સુવાસ અનીહે,
 રેશમદોરી સોહાવતહે રે;

હેમકે બૂવણુ ડાલે ગલેમેં,
જશોમતી મંગલ ગાવતહે રે: યા૦
સજ સુંગાર ચલી વ્રજવનિતા,
નંદભુવન પર આવતહે રે;
કરક નિરખ છાંપી કૃષ્ણમનમોહન,
પરમાનંદ પદ પાવતહે રે: યા૦

કેરબો.

સૈયાં તોરી બગીચામેં, ગેંદા બન જાઉંગી—રાહ.

કન્દૈયા બલ જાઉં,
આઓ મોરે લલના, મેં પાલણુ જુલાઉં. ૩૦
આછો નીકો વાગા ચાહીએ, દરજી જુલાઉં;
જરકસી જામા ચાહીએ, રંગસે રંગાઉં: ૩૦
આછો નીકો ગ્રહણુ ચાહીએ, મોનાર જુલાઉં;
પાયમેં પેલુનીયાં ચાહીએ, ધુધરં લગાઉં: ૩૦
હાથી ચાહીએ ઘોડા ચાહીએ, પાલખી મંગવાઉં;
શ્વિખુબાનકી બેટી ચાહીએ, લગન લગાઉં: ૩૦
દુધ મલાઈ મેવા ચાહીએ, મીસરી મિલાઉં;
કરક ભક્તકો દર્શન ચાહીએ, પરમ પદ પાઉં: ૩૦

રાગ પરજ.

બનવારી કૃષ્ણ મુરારિ—રાહ.

નેક નીહ લીજે મોરે, કુંવર કન્દૈયા. ને૦
બોર બયે તોહે માખન હાઉંગી, તા પર દુધ મલૈયા; ને૦

રતીઆમેં તોહે મેં ન ખુલાઉ, ગોરસ તોડ દધૈયા; ને
 નયન મીચી રહો મોરે પ્યારે, આહુ આયે ડરૈયા; ને
 માત જશોદા પાલણી ઝુલાવે, રેશમદોર ધરૈયા; ને
 કરક મોહન ભકતમનરંજન, જશોમતી લેત બલૈયા; ને

રાહ ઉપરની.

ઉઠો મેરે મોહન પ્યારે, ખીતી ગઈ રતીઆ. ઉં.
 ભોર ભયો દુક નયન નિહારો, પક્ષી ખેલત બતીઆ; ઉં
 આંગનમેં વજખાલ ખડેહે, તોહે સંગ ખેલન અગતીઆ; ઉં
 દંતધાવન કર તોહે દેઉં કલુવા, ઘડી ઘડી કહે જશોમતીઆ; ઉં
 નયન ખોલ શ્રી કૃષ્ણ તબ જગે, કરક ભક્ત જશ ગૈયા; ઉં

નદીઆં નાલે બીસર આઈ કુંગના—રાહ.

જેગી જટાધારી ખડો મુસકાયકે. જો
 લાલ લાલ અંખીયાં સર્પ ગલેમેં, ખેલ ઉપર ચટી આયકે; જો
 ધીત ઉત ડોલત ભુવન નિહારે, ઠાટો રહત મુસકાયકે; જો
 મેરો ખાલક ડરીહો આઈ, કેસેકે રાખું છુપાયકે; જો
 કૃષ્ણકુંવર શિવદર્શન ચાહે, નિરખત નયન ઝુકાયકે; જો
 કરકરાશ દોઉનકો દાસા, મગન ભયો ગુણ ગાયકે; જો

રામ લક્ષ્મણ વનવાસે આયે—રાહ.

ડમરૂ આજ બગઈ સંકર, ડમરૂ આજ બગઈ રે;
 ઉઠત શબ્દ સકલ ગોકુલમેં, ગગન ઘટા ધૂન છાઈ રે. ૩૦
 મંત્ર મદા સાધે શિવ જેગી, અંગ ભલુતી રમાઈ રે;
 ચંદ્ર લલાટ જટા શિર ગંગા, શેષ ગલે લપટાઈ રે; ૩૦

આદિ અનાદિ રહિત મંત્ર સો, તંત્ર ત્રિગુન ગુંધાર્ધ રે;
 જાકો વેદ ભેદ નહીં જાને, બ્રહ્માકી ગતિ નાહી રે; ૬૦
 પ્રજવનિતા બૂલે નંદરાની, જોગી જુગત ખનાઈ રે;
 નંદભુવન એક ખાલક સોયા, તામુ લગન લગાર્ધ રે; ૬૦
 ડમર મુન દીગંબર શિવકી, કૃષ્ણ કુંવર મુસકાર્ધ રે;
 ચલુ મોરી મૈયા કહત કન્દૈયા, જગ દર્શન કરવાઈ રે; ૬૦
 અંચલ દાંક ચલી નંદરાની, સંકર શીષ નંવાઈ રે;
 કરક સરક કેલાશ ગયે શિવ, પ્રેમ મગન ગુણ ગાર્ધ રે; ૬૦

રાહ ઉપરની.

ખાલકકો ખતલા દે મૈયા, જો તેરે ઘરમેં આયાહે. આ૦
 ભૂકુટી વિશાલ રચે જગરચના, સો તેરે ભુવન છુપાયાહે; આ૦
 ચૌદ ભુવન રચ પાલણુ કરતા, યા જગ તાકી માયાહે; આ૦
 અગમ નિગમ જશ જાકો ગાવે, બ્રહ્મા ભેદ ન પાયાહે; આ૦
 કરકકો નાથ કહે નંદરાની, ધન્ય તીહારો જાયાહે; આ૦

આજ તો હુમારે આગુ ભોલાનાથ આયે—રાહ.

આજ તો દીગંબર દર્શન ચાહે શ્રી ગોપાલકો. આ૦
 નંદકે ભુવન ઠાડો નયનોંકો ઝુકાયકે;
 નંદરાણી દેખન લાગી ચંદ્રમા કપાલકો: આ૦
 હીરા લાલ ભેકે આધ રત્ન ભરી ચાલકો;
 જોગીંદ્ર બીક્ષા લીજે મેં ન લાઉં ખાલકો: આ૦
 હીરા રત્ન મેં ન ચાહું ચાહું તેરે લાલકો;
 નેક તો ખતા દે મૈયા છોદા કન્દૈયાલાલકો: આ૦

જશોભતી ધરમેં ધાઈ કરકકો નાથ લે આઈ;
બોલાનાથ દર્શન પાયો મદનગોપાલકો: આ૦

કોઈ ગરવા લગાયે લીયો જાય—રાહ.

મૈયા તીહારે પૈયાં લાગું, કન્દૈયા મોહે ખતા દીજે રે. મૈ૦
કલ તો દહિં મેં આક ધનુરા, મેરી આશા ભર દીજે રે; મૈ૦
દમ જોગી જંગલકે વાસી, મોહનકો જાય સુના દીજે રે; મૈ૦
ભૈરવ ભૂત ભભૂત રમાઈ, અંગ ભૂજંગ ચડા લીયે રે; મૈ૦
કાલકો કાલ ખડો આંગનમેં, કરક કહે દર્શન દીજે રે; મૈ૦

રાગ મદહાર.

આલીરી કુંજનમેં આયે દોઉ ભૈયા—રાહ.

આલીરી આજ તો દીગંબર જોગીને અલખ જગાયો. આ૦
અંગ ભભૂત ગલે મૃગછાલા, શીંગીનાદ ખગાયો;
વાધાંબર શીર ચંદ્ર વિરાજે, ગરલ જુ કંઠ લગાયો: આ૦
ભુસકત ભંગ ગંગ શીર ઉપર, ત્રિભુવન જાય ડરાયો;
ધત ઉત જાત ભુવનમેં નિરમે, નયનોં શિવ લાલ ખનાયો: આ૦
નંદરાણી મનમેં ડરપાની, કંચનથાલ ખતાયો;
શીવ ધુનાય કહે શિવ જોગી, ધનપતિ ભુવન છુપાયો: આ૦
માતા જશોદા બાલક લેકે, શંભુનાથ ખતાયો;
કરક દિગંબર દર્શન કરકે, ગિરિ કૈલાશ સિધાયો: આ૦

પનીયાં ભરત મેરી ગઈ રે નથનીયાં—રાહ.

દૂર ખડે રહે બાલાજોગી, મેરા બાલક રોતાહે. દૂ૦
અહુત હે બાલક ઈસ નગરીમેં, ખડે ખડે ક્યા ટોટા હે ? દૂ૦

કાલા પીલા રૂપ તુમારા, જેસા ભૂત હી ગોતાહે; ૬૦
વાઘાંબર ભુજંગ મલેમેં, બેલ અતિશય મોટા હે; ૬૦
ડમરૂ તેરી દૂર બગ્ગ લે, કુંવર કન્દૈયા છોટા હે; ૬૦
નંદરાણી જોગી કલ દીનો, ઇસિ ઘરમેં કયા જોતાહે; ૬૦
કહે શંકર સુનો નંદરાણી, કરક કન્દૈયા ભુલાતા હે; ૬૦

જોગીંદ્રપણું શિવજી તમારું મેં જાણ્યું—રાહ.

પ્રાત સમે શિવ જોગી દેખા, દંડ કમંડલ વાલા હે. પ્રાં
બોર લયો આંગન મોરે આયે, વાઘાંબર મૃગછાલા હે; પ્રાં
નયના લાલ ગુલાલ બનાકે, ગલે ખીચ રૂંદમાલા હે; પ્રાં
અંગ ભભૂત બડે અવધૂતા, ભંગ પીયે મતવાલા હે; પ્રાં
બડે બડે અંગ ભુજંગ લગાયે, ડમરૂ બગ્ગવનવાલા હે; પ્રાં
કરક ચહે દર્શન શિવજીકો, જેસા નંદર આયાહે; પ્રાં

રાગ સોરઠ મંદહાર.

માટી મત ખાજો મોરે કાન્દકુંવર લાડીલે. માં
કલ તો મેં મલાર્ધ લાઉં, મીસરીસે ઘોલ પાઉં,
માખન મીઠાઇ ખાઓ, જો હે રસદારી લે; માં
કાન્દા તો પે વારી વારી, લેઉં મેં બઝૈયા તારી,
દુધ દહીં છાજ જરી, પાઓ મોરે ખારીલે; માં
નંદકે ભુવન ભારે, ભાત ભાત મેવા દારે,
પાઓ મોરે પ્રાણુપારે, અહો વ્રજલાડીલે; માં
કાન્દા મુખ ખોલ દીનો, જશોમતી દેખ લીનો,
ત્રિભુવન દર્શન કીનો, કર્ક વારી વારી લે; માં

રાગ ઉપરનો.

મેં મારી કેસે ખાઉં, મુખ દેખો માર્છ નેનસે. મેં
 છતીઆકો છોડ દીજે, મૈયા મુખ દેખ લીજે,
 મનમેં પતીજ કીજે, માનો માર્છ સેનસે; મેં
 છતીઆકો છોડ દીનો, માતા મુખ દેખ લીનો,
 ત્રૈલોક્ય દીખાય દીનો, જશોમતી નેનસે; મેં
 બ્રહ્મા સુર શેષ દેખે, સંકર અશેષ પેખે,
 દેવતા દતુજ દેખે, ચૂપ રહી બેનસે; મેં
 વિશ્વનાથ મુખમેં કાશી, દેખે સખ વ્રજકે વાસી,
 નેગી જતિ ઔર ઉદાસી, હાડેહે સ્મરણમે; મેં
 ગંગાજલ જમુનાપાણી, દેખી મુખકો ગભરાની,
 કર્ક સો બ્રહ્મ જાણી, જગતજીવનસે; મેં

ગૌ ચારી ઘેર આવે, વહાલો મારો—રાહ.

મૈયા મેં ન, ચાઈં તીહારી ગયા. ચાં
 ભાર ભયે તૂ મોહે જગાવે, ઉઃ ઉઃ કરત કનૈયા; મેં
 તેરો કલુવા મોહે ન ભાવે, ચાખત લલધર ભૈયા; મેં
 નિત ઉઃ મોહે બનમેં પડાવે, થોડી થોડી દેત મલૈયા; મેં
 કાલી કામલી હાલ ગલેમેં, લાયમેં દેતી લલૈયા; મેં
 યશોમતી મૈયા ગોદબૈહાકર, કરક યોં લેતી બલૈયા; મેં

તેરી તો ઉલટમેં હુવા બદનામ—રાહ.

બજ મનમોહનકી બંસી,
 કલેજેમેં જ્યું નાગન ડંસી. બં

ખીત કાંઠાં ગઈ આજ રજની,
કહું મુખ બેન સુનો સજની;
બજી ગોકુલમેં કપટબજની,
બૂલ ગયે ભજન સદાભજની;

મેં સોઈ થા નીદમેં, આવ કરે પયપાન:
બજી બાંસુરી બેરણ વનમેં, લગા કલેજે બાન;

જ્ઞાન બૂલ ગઈ કપટ ફંસી: ૬૦

જાદુગર બંસી લલકારી,
તડપતી રહી રેન સારી;
ચક્ષી જળ ધરસે સુનો ખારી,
ઘોડનકી બૂલ ગઈ સાઠી:

અનિ તન મન મગ્નમેં, રહી ન ઘોડન લાજ;
કાજલ નેન બદલ ગાલોં પે, ઢુંદતહું ઘજરાજ;

લાજ તું રખ લે માખન સી: ૬૦

નેહ નટવરસે મેરી આલી,
ફિરં બન બનમેં મતવાલી;
મિલા નહીં કાન્દ કપટઆલી,
કૌતુકી મોહન વનમાલી;

મોહન મોહન મેં કહું, ખીચ મિલે નંદલાલ;
જ્વાલબાલ સખ સંગ બિરાજે, મોહો કરી ખુશદાલ;

ચાલ ચંચલ ચાલે હંસી: ૬૦

બેટ ભઇ મોહનસે મેરી,
બાંસુરી મુખમેં હાથ ઘેરી;

છખી નિરખત મનસા ફેરી,
 ન જાનું ગોવિંદ ગત તેરી;
 બાર બાર ચરનન પડી, વિનય કરું કર જોડ;
 દાસ કરક સખી શરણે રાખો, જય જય નંદકીશોર;
 બોર નિત સમરૂં યદુવંશી: ૩૦

કેરબો.

કિન સોતન બેસર લે ગર્ધ—રાદ.

કોઈ બેરન બંસી લે ગર્ધ,
 ધિજનારી દગા મોહું દે ગર્ધ રે. ૩૧૦

કિત હું બંસી દમરી, યું સોચતલું ગિરિધારી,
 કોઈ હમ ગર્ધ મોહું દગારી રે; ૩૧૦

મેં પૃથું હિંદુસ્તાની, દમરી બંસી દે દે દિવાની,
 તૂ હાંસી તજ અભિમાની રે; ૩૧૦

મારવાડન થાને જાના, કડે બંસી દે દે જાનાના,
 તાઅર તું દિખે દિવાના રે; ૩૧૦

મદ્રાસન પુંઅલે મુલુંગે, ઈંગે બેનુની કુંંગે,
 ઈલે ઈલે પુર્નાગિ રે; ૩૧૦

ગુજરાતણ બંસી ખતાવો, કયાં છે તે મને દેખડાવો,
 કાન્દા શીદ દોંગ મચાવો રે; ૩૧૦

અચુઆધ નાર ધરિની, તુને બંસીચોર મેં જાણી,
 મરી જાઉં જા જા તોફાની રે; ૩૧૦

બને ખીમીઆ બંસી મતીણુ, મી ખમાણુ નામ લેણુ,
 ત્વા ત્વા જો દીમા મશીણુ રે; ૩૧૦

અંગાલન બાઈ કી ગો, અંસી માશા તુમી દીગો,
અમી કસમ કાલીમા દીગો રે; કૌ૦

ધકડે અંસી દેવલા, અમી સોચુન દાર ઝાલા,
તુમી રામાબાઇ છુપાલા રે; કૌ૦

શિજનાર લલીતા ધુતારી, રાધે શિખુબાનફુલારી,
દે અંસી આજ હમારી રે; કૌ૦

હસ રાધે અંસી લે આઈ, મનમોહન મુખસે બગ્નઈ,
કહે કંક લીલાજશ ગાઈ રે; કૌ૦

દીજયે વ્રજનાર બાંસુરી દીજયે રી—રાહ.

ગોકુલકી વ્રજનાર ચલી સખ ગોલ સોદાઈ,
ગોરસ બેચન જાત મોહન રાહ બીચ તુટાઈ;
લે મટકી સિર પે ચલી તખ, બીચ મિલે નંદલાલ;
ઘેરી ગોવાલન ગ્વાલ સખ દિલમિલકે ગોપાલ;
દાણુ તુમ દીજયે વ્રજનાર. રેક૦

કાહેકો માગત દાણુ કાન્દ કાંલાંકી હકુરાઈ;
લાળી કાંયો તુમ્હે કોન હમે કહીએ સમુજાઈ;
તુમ તો ધોતા નંદકે લાલા, વનમેં ચરાવત ગાય;
હમ બાલા શિખુબાનકી, દરનિશ આવત ગાય;
દાણુ કેસો લગે વ્રજરાજ ? રેક૦

હમ ઠાકુર વ્રજનાર તુમ કાલા જનો ગંવારી,
કાહેકું કરત ગુમાન તુમ સખ ગોબરહારી;
નંદબાબાકે રાજમેં તુમ, આવતહો નિત ભોર;
આજ મિલી ગઇ બહાવરી, વ્રજબાલા સખ હી ચોર; દા૦

કેન તિહારી જાત પિતા દો ઐર દો માધ,
 માખન ખાઓ ચોરી કરી મુખસે સાહુકાર્ધ;
 કંસ રાજકે રાજમેં, કાદા બયો અંધેર;
 ગૌ ચરાવો ગ્વાલીઆ તુમ, મોહે લાગત દેર; દા૦
 કંસ કંં નિર્વશ કાદા ડર મોહે જતાયે,
 માતપિતા સો અનેક કીયે હમરે મન બાયે;
 જાત હમારી હે નહીં પ્યારી, હમ તો સદા અજાત;
 તુમ્હે કાદા ઈતની પડી, લંખી ચોડી ખાતં; દા૦
 હમરો કાદા વ્યાપાર હમ નહીં દીન લુગાધ,
 દધીકો દાણુ ન હોય ચતુર મન સમજત નાહીં;
 હમ નાહીં ખનજરડી, નહીં લાયે લીરા લાલ;
 નાહીં પીનાંખર પામરી, નહીં લાયે શાલ દુશાલ; દા૦
 કાહે મચાવત રાદ નાર તુમ ચાતુર ગૌરી,
 માગે દાણુ ન દેત લઉં મેં ઐયાં મરોરી;
 ખરજેરી કરીકે લઉં તખ, કાદા તુમારો માન;
 સીધી રાદ સમજત નહીં તુમ, ચાહતહો તુકાન; દા૦
 માફ કરો મદારાજ કહે રાધા મુસકાઇ,
 દધી રસ લીજો આજ મોદન હમરે મુખદાર્ધ;
 તુમ કારણુ મેરે પ્રભુ, બટકતહું વનમાંહીં;
 કરક બહુ બહુ યતનસે, મટકી હે જી જમાઈ;
 દાણુ તુમ લીજીએ વજરાજ.

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહુ.

પ્રાન: સમે દધી ખેચન આલી, મેં વંદાવન જાતીહું. પ્રા૦
 લે મટકી સિર પર ધર દીની, મોદન ધ્યાન લગાતીહું; પ્રા૦
 કુંજગલીન ખીચમેં નંદલાલા, તાલીકું મેં ખિલાતીહું; પ્રા૦

જમુનાતટ પર ધન ચરાવે, જલસે મટકી બરાતીહું; પ્રાં
મથુરા નગરીમેં મહી બેચા, નફા લાલ લે આતીહું; પ્રાં
કરક ગુજરીયાં કહે મુસકાઈ, હરનિશ દર્શન પાતીહું; પ્રાં

રાગ પરજ.

જમુના પે બજ રહી ખાંસુરીયાં—રાહ.

દધી ખાયો હમારો સખી સ્યામલીઆ. ૬૦

દધી મેરો ખાય મટકી મેરી ફેડી, બાગ ગયો રસદાવ લીયા; ૬૦
મોલ નહીં અર તોલ ન કીનો, જપટ લીયો જેસે પ્રાન પીયા; ૬૦
વૃંદાવનકી કુંજગલીનમેં, નટવર મોહન દાણુ લીયા; ૬૦
કરક કન્હૈયા જશોમતીનંદન, મુક્ત કરે પ્રમુનામ લીયા; ૬૦

રાગ મહહાર.

મેરો હીરો ગંવા ગયો કચરેમેં—રાહ.

દધવાલી ગુજરીયાં આલીરી. ૬૦

ચંદ્રવદન મુખ અધર અનુપમ, દમકત જ્યું પરવાલી રી; ૬૦
હરનિશ આતી યહ મદમાતી, ખાલા જોખનવાલી રી; ૬૦
તેરો દધ મીટો પ્યારી પીલા દે, રસબસ કર ખુસહાલી રી; ૬૦
કરક રાધીકા મુખ મુસકાઈ, મટકી કર દી ખાલી રી; ૬૦

રાગ ભૈરવી.

ગિરિધરલાલ સુનો મેરી બતીયાં. ગિં

યહ સંસારકી કુંજગલીનમેં, રાખ લીજો ડુરમતીયાં; ગિં
મેર મુકુટ ગલે મોહનમાલા, નેન તેરી કરવતીયાં; ગિં
મોહની મૂરત રસબરી અંખીયાં, હરનિશ રહો મેરી છતીયાં; ગિં
ત્રિભુવનકે આપ હી હાકુર, કરક ન જાને મતીયાં; ગિં

ઉઠ પ્રભાત સમર લે તુ, શ્રી ગણેશ દેવા—રાહ-

શ્રી કૃષ્ણ કૃષ્ણ રાધે, કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહો રે. શ્રી૦
 કૃષ્ણ શ્રી ગોપાળ લાલ, લલીત ત્રિલંગી લાલ,
 ભક્તનકો પ્રતીપાલ, લાલશરણ રહો રે; શ્રી૦
 બાંસરીમેં કરત ખ્યાલ, સંગ સખા જ્વાલબાલ,
 નંદજીકો નંદલાલ, ચરણશરણ લહો રે; શ્રી૦
 કેસરકો તિલક લાલ, લટક લટક ચલત ચાલ,
 રૂપ જીબી અંતર રસાલ, કર્ક જ્ઞાન અહો રે; શ્રી૦

કેરબો.

જલ ભરી તીરથ કેસે જાઉં, }
 કુવે પર આસન જોગીકા. } રાહ.

લલીતા ! શ્યામ બિના,

મેરા જીયરા ધરત નહીં ધીર. લ૦

ગોકુલ હેરે વ્રંદાવન હેરે, હેરે જમુનાતીર તીર; મો૦
 ઈત ગોકુલ ઉત મથુરા નગરી, ખીચમેં જમુનાનીર નીર; મો૦
 વ્રંદાવનકી કુંજગલનમેં, નાહીં શ્યામશરીર શરીર; મો૦
 રાધે ખ્યારી કલત સખીયનસે, અંતર લગ રહી પીર પીર; મો૦
 કરક બિના વજરાજ જીબીસે, નયન ઝરતહે નીર નીર; મો૦

ભજન.

આજ હમારે શ્યામલીઆને અજગ્ય ચુરાઇ માર્છી આરસી. આ૦
 હીરા લાલ જડીત ભર સોના, ચુનીઆં લાલ અનાર સી;
 ચંચલ ચોર ચતુર નંદલાલા, લે ગયો નેર નિહાર સી; આ૦

ધત ઉત છલ્લલ કીન મન લીનો, મેં તો રહી ગંવાર સી;
લટક લટક ગતિ ભાગ મયો અબ, દેખત ખુલ્લે દાર સી; આ૦
મોહની ડાલ મોહન મુખ મોપે, બોલી બોલત ફારસી;
મધુર બચન મતલબકે દેખો, લાગત જ્યું તલવાર સી; આ૦
શીશા સરસ મયો મુખે દેખન, ખટકત જેસે સાર સો;
કેસે કઈ કરક કાંદાં હુંહું, કરવત લેઉં બનારસી; આ૦

ખ્યારસે બદલી કયું નજર તેરી—રાહ.

ચીર હયોં નંદલાલા, હમારો. ચી૦

હમારા ચીરકો કાલા તુમ કરીહો, યે નહીં શાલ દુશાલા; હ૦
જલ હંડો તન થર થર કંપે, સોચ રહી ત્રજબાલા; હ૦
જલસે ન્યારી હોકર માંગો, તબ દેઉ તતકાલા; હ૦
નીતિ અનીતિ કષ્ટુ નહીં જનત, તુમ તો ભયે મતવાલા; હ૦
તુમ તો ઠાકર નંદબાબાકે, હમ ખિખુબાનકી બાલા; હ૦
લાજ તજ રાધે સખ સખીયાં, નાચત બાંસુરીવાલા; હ૦
કર્ક દયાનિધિ દોપ નિવારણ, અપને જન રખવારા; હ૦

હોરી.

કેસી હોરી ખેલાઇ, સ્યામ મોપે ચોરી ચદાઈ—રાહ.

ખેલત રંગ ભર ફાગ,

લાલ આયે હોરી ખેલૈયા. ખે૦

ચુઆ ચુઆ ચંદન ચીર અરગજન, કેશરી રંગ ભરૈયા;
ગાવત ફાગ વસન્ત રાગસે, નંદબુવન મુખ દેયા; લા૦
અખીલ ગુલાલ ઉડાયકે ખેલે, કુમ કુમ કીચ મચૈયા;
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ દદ, ભેરી શંખ રરણૈયા; લા૦

ફગવા માગત ગ્વાલ સખી સખ, દેખત જશોમંતી મૈયા;
કરક સખી લજ બાલકૃષ્ણજી, વિવિધ ભાંત જશ મૈયા: લા०

રાહ ઉપરની.

છિડકત અખીલ ગુલાલ,
લાલ અંસીકે બજૈયા. છિ०

અંસીબટતટ ખેલ મચાયો, સંગમે લલધર લૈયા;
ધત ઉત રંગ ઉડાવન લાગે, તૃણ તજ દાડી મૈયા: લા०
અખીલ ગુલાલકે માટ ભરેહે, પીચકારી કર લૈયા;
ચુઆ ચુઆ ચંદન ઓર અરગળ, કેશરમાટ ભરૈયા: લા०
પ્રજકે બાલ સખહી મિલ આયે, નટવરરૂપ કન્હૈયા;
કરક સખી લજ બાલકૃષ્ણજી, નિશદિન લેહુ બલૈયા: લા०

હોરી.

કબ આવે વસંતબહાર, પ્રીતમસે મેં હોરી ખેલુંગી—રાહ.

રહે ફાગનકે દિન ચાર, સખી મેં પીયા મનાઉંગી. ૨૦
ઉર ઉમંગ વિશેષ સખી મેં, આંગન સમાઉંગી;
ગજ મોતીયનકે ચોક ઉપર મેં, પીયા સોહાઉંગી: ૨૦
ચુઆ ચુઆ ચંદન અખીર અરગળ, કેશર લાઉંગી;
વિવિધ ભાતિકે રંગ સંગ મેં, પીયા રમાઉંગી: ૨૦
હમેરી ચુંદર ઓર પીયાકી, પાલ રંગાઉંગી;
કુમકુમસે કર રંગે કરક, પીચકારી ચલાઉંગી: ૨૦

હોરી.

સત્સંગ ખિના જીવ તરસે—રાહ.

કોઇ કેસર રંગ ન ડારો, લાલા,

સાસ લડત જ્યા ડરપે હમારો. કેાં

જીને મોરી ચુંદરી રંગસે લીંગીઈ, તાલીકો દઉંગી મેં ગારો; સાં
હમરે તો મન અનુમાન વલી હે, જશોમતી નંદ દુધારો; સાં
અખીર ગુલાલ લાલજી ન ડારો, ખટકત નયન હમારો; સાં
સાસ સુનત વિશ્વાસ ન માને, ખિજકો લોક હમારો; સાં
કેતીક બેર કરક સમુજયો, પ્રેમીજનરખવારો; સાં

હોરી.

લાલ મેરી નયા રે ચુંદરીઆં ફારી—રાહ.

આલિ ! ફગવામેં હગી ગયો હગવા.

આં

અખીલ ન લાયો ગુલાલ ન લાયો, હોરીકો ખેલેમા લધુવા; આં
સંગ ન કેસર રંગ ન લાયો, જલ છીંટત માનું મધવા; આં
આય અચાનક દે ગયો ગારી, છોટી ઉમર છોટે પગવા; આં
નટ ખટ છેલ રસિક નંદલાલા, કરક કરી ગયો જદુવા; આં

રાગ બેહાગ.

જૂલનકે દિન આયે, હિંડોલે માધ. જૂં

દાદુર મોર ખપૈઆ બોલે, સ્યામ ઘટા ધન હાઈ; હિંં
વંદાવનકી કુંજગલિનમેં, નટવર રૂપ બનાઈ; હિંં
નંદનંદ પ્રજવાસીભૂષણ, કર્ક ચરણ ચિત્ત લાઈ; હિંં

રાગ મહુર.

આલી ઘોર ઘટા ધન ગરજે—રાહ.

માઘ ગર્જત ગગન બાદરવા,

ચલત પવન સનનનનનનન. મા૦

મેઘ મહાર અપાડ જ્યું બરસે, પીયા નહીં જાને કદરવા;
 કરરરરરર વિજલી કરક રહી, ઝુનનન કરત ઝીંગરવા: મા૦
 દાદુર મોર બપૈયા બોલે, કોયલ કરત ગડરવા;
 સુમ સનનનનન શ્રાવણ બરસે, ઝૂર ગયે નેનપડરવા: મા૦
 ઘોર ઘટા ધન ગર્જન લાગે, આયો માસ ભાદરવા;
 ધુધુકત ધુધુકત ધુમ ધનનનનન, પીયા ખિન લાગત ડરવા: મા૦
 આયો આશ્વિન માસ સખી મેં, અગાડુ ન ભઈ બેડરવા;
 કરક પીયા ખિન ખારી એસી, જેસે પંછી ખિન પરવા: મા૦

રાહ ઉપરની.

મોરી આલી કાલી બાદરીઆં બરસે,
 જીમર કરત ઝનનનનનનન, વિજલી ચમકે જોખનસે. મો૦
 મેં જો સોઘથી અપને બુવનમેં, પીયા ખિના રહી નિરાશે;
 • ઉમંગી ઉમંગી ધન બાદર જો બરસે, સૂતી પડી સેજ અવાસે: મો૦
 મોર મોરલી આગે નાચે, દાદુર દુગ દુગ આશે;
 પાપી બપૈયા પીયુ પીયુ બોલે, ત્યું ત્યું હોત નિરાશે: મો૦
 પીયા ખિન મોકું કલ ન પડતહે, અનિ દુઃખ કહું મેં કાસે;
 કરક ભજો ભવદુઃખદરણ પ્રભુ, પૂરીહે સખડી આશે: મો૦

રાહ ઉપરની.

દાદુર બપૈયા બોલે,

અદદદદદદ દાદુર બોલે, કોયલ કરત કલોલે. દા०

ઈત ઉત મોરવા ગરજન લાગે, ઝીંઝરવા કરત ઝુંઝોલે; દા०

કાલી ઘટા ધન વિજલી ચમકે, ઇંદ પડત માનું બોલે; દા०

ઈંદ્રધનુષ્ય લીલા રંગ સરજે, મેરો પીયા કત ડોલે; દા०

કરક પીયાકા ભજન બિના રે, બરખા રતુ ગધ બોલે; દા०

રાગ ઉપરની.

કાલી ઘોર ઘટા ધન ગરજે. કા०

એક તો અંધારી રેની વિજલી હી ચમકે, ઈંદ્રધનુષ્ય દિન સરજે; કા०

રમઝમ રમઝમ મેહુલા બરસે, પીયા બિનુ લાગત સર જે; કા०

દાદુર મોર બપૈયા બોલે, બોલત પંછી સુંદર જે; કા०

આંબુવાકી ડારી કોયલવા બોલે, પીયા બિન તાલીકો વરજે; કા०

કરક બખત પ્રભુસ્મરણ કરી લે, અમર અભયપદવર જે; કા०

રાહ ઉપરની.

સુન સખી મોરી ભોંજે ચુંદરવા. સુ०

ઈત ઉત મોરવા બોલન લાગે, ગર્જન લાગે ડુંગરવા; સુ०

રમઝમ રમઝમ મેહુલા બરસે, ઝનનન પડત ઇંદરવા; સુ०

રંગસે રંગાઇ હમરી ચુંદરીયા, દીનો એક લંગરવા; સુ०

જરી જરકશીકે લગેહે કિનારે, ઈત ઉત લાગે ફંદરવા; સુ०

બકે પીયા પરદેશ બસતહે, સો કેસી જીયે સુંદરવા; સુ०

કરક પીયાકો સ્મરણ તજકે, અબ કીત જાત હુંદરવા; સુ०

શિવચરિત્ર.

હમકો છાંડ ચલે બનમાધુ—રાહ.

જાગે શિવ શંભુ સદાશિવ જોગી, દેવનકે મહાદેવ રે. જાં
શશીવર સૂરજ સુરેશ્વર બ્રહ્મા, દેવને કીન વિચાર રે;
કામદેવ તુમ શિવકું જગાવો, કેગરે સખ સંસાર રે: જાં
રતીપતિ ગવન કીયો સુરકે હિત, હાથ લીયે ક્ષત બાન રે;
રૂપ વસંત કુલી પ્રજવાડી, રંભા કરતહે ગાન રે: જાં
વિવિધ ભાતી બહુ કરત કુલાહલ, છૂટત નાહીં સમાધ રે;
મારે કુલબાન કામ કસી કસાકે, છલબલ કીન અગાધ રે: જાં
છૂટ સમાધિ સદાશિવ જોગી, ખોલે તીસરે નેન રે;
જતીને રતીપતિ ભરમ કર દીનો, કરક અગ દુઃખદેન રે: જાં

ગેંદાકી આઘ બહાર રે—રાહ.

આલિ ! શિવ ગંગા લે આયે, દીગંબર મહારાજ. આં
બોલાનાથ ! કહો કલાં જૂલે, દુલે બન ગયે આજ; આં
આક ધતુરા ભાંગમેં માતે, નાહીં કીનકી લાજ; આં
ભૈરવ જૂત અગર ખિરમાયે, જહી ગલે વિપરાજ; આં
કરકકો નાથ સદાશિવ જોગી, બોગી સુધારત કાજ; આં

રાગ ભૈરવી.

ભલા શિવ લાયે જટામેં ગંગા. જાં

કોઈ લે આવે માનિક મોતી, કોઈ લે આવે અર્ધાંગા;
કાહુકે ચુઆ ચંદન પૂજા, ભરમ ધરત શિવ અંગા: જાં

કાણુકે અંગ આશુપણુ સોહે, શંકર અંગ ભુજંગા;
કાણુકે ઓઢણુ શાલ દુશાલા, શંભુ તો બેઠે હી નંગા: બ૦
કાણુકે ભોજન ખટરસ મેવા, મહાદેવ ભુસકત ભંગા;
કાણુકે વાહન હાથી ઘોડા, શિવકો બેલ સોહંગા: બ૦
તાંડવ નૃત્ય કરે ત્રિકોચન, આજત તાલ ત્રદંગ;
કાણુ તો રામ ભાજે કાણુ લક્ષ્મણુ, કરક ભાજે બહુરંગા: બ૦

રાગ આશાવરી.

નાથ કેસે ગજકો બંધ છુડાયો—રાહ.

નાથ મોરી અબ કેસે મુરત ખિસારી,
યોં પૂછે ગિરિરાજકુમારી. ના૦

પૂર્વજન્મ સતી તન મેરો, નાથ મેં દાસી તિહારી;
મહીયરકો મેંને પ્રેમ નિભાયો, તાતેં ભઘહે ખ્યારી: ના૦
શિવજીકો ત્યાગ દહ્નને કીનો, તાતેં ભઘે દુઃખીયારી;
અપની કરની તાત કલ પાયો, સોહી દશા હે હમારી: ના૦
કર કરણુ ઉપદેશ દીયો પ્રભુ, ખારખાર મોહે વારી;
તાતકે યજ્ઞ ત્યાગ તન કીનો, અબ ભઘે શૈલકુમારી: ના૦
આરતભંજન ખિરદ તિહારો, મેં દીન દાસી તિહારી;
કરણુદષ્ટિ કરક કર મહી કર, રાખો શરણુ મુરારિ: ના૦

રામ લક્ષ્મણુ વનવાસસે આયે—રાહ.

ચલહુ સખી ગિરિરાજભુવન, ત્રિપુરારીશંકર આવતુહે રે;
અંગ વિભૂતિ ગમે ત્રગછાલા, બેલ પે બેઠ સોહાવતુહે રે. ચ૦
વિષ્ણુ વિરંચી સંગ સખા સખ, દેવ વિમાન ડોલાવતુહે રે;
બ્રહ્મા ભાકો બેદ ન જાને, વેદ વિમલ જશ આવતુહે રે. ચ૦

હિમલયન શુભ મંડપ ઢાંચો, કંચનકલશ ધરાવતુહે રે;
 મજ્જિમોત્તીમનકો ચોઠ પુરાયો, સખીયન મંગલ આવતુહે રે: ચં
 ધન્ય ભાગ્ય હે સખી ગિરિજાકો, નાથ સદા મન ચાહાવતુહે રે;
 કહે કરક ધન્ય પૂરકે વાસી, શંકરદર્શન પાવતુહે રે: ચં

રાહ ઉપરની.

સુંદર નાર સોહામન શ્યામા, શિવદર્શનકું ચલી ચલી. સું
 ધરધરસે સખ નિકસી સખીયાં, ચંચલ ચતુરા ભલી ભલી; સું
 રૂપ અનુપ શૃંગાર સભ્યાહે, કેસર ચંદન મલી મલી; સું
 દેખી બરાત દીગંબર શિવકી, ભાગન લાગી મલી મલી; સું
 જગ ડરપત અતિ આનંદ ગિરિજા, કર્ક કર્મદુઃખ દલી દલી; સું

હમકો છાંડ ચલે બનમાધુ—રાહ.

એક સમે શિવ શંકર શંભુ, બેઠે ગિરિ કૈલાશ રે;
 નાહી સમે ગિરિજા દર વિનવે, મેં હું નિહારી દાસ રે એ
 નહોં તોહે જન્મ મરણ મહાદેવા, મહીમા અગમ અપાર રે;
 કારણ કવન નાથ અવિનાશી, મેરે જન્મ વાર વાર રે: એ
 મંત્ર કે જંત્ર યુક્ત કોઈ યુક્તિ, હે કોઈ ઈશ્વર સાથ રે;
 સંશય હરહુ મહાશિવ સ્વામી, દીજે અપનો નાથ રે: એ
 દમરો મંત્ર સુનો શશીવદની, વ્યાપક રમતા રામ રે;
 પાઠ સજવન દાથ દમારે, સખ ઘટમેં વિશ્રામ રે: એ
 શિવઉપદેશ સુન્યો જળ ગિરિજા, અમર ભઈ તતકાલ રે;
 કર્ક મહાશિવ નામ જપો નિત, શંભુ દીનદયાલ રે: એ

રાજા મેં બન જાઉં રે, તોહો રાણી બનાઉં—રાહ.

પાર્વતિ તેરો કંથ કંથ, અજરામર જોગી. પા૦

કાહેકી રૂંદમાલ ગલેમેં, નારદ પૂછે તંત તંત; અ૦
કારણુ કવન નાથ અવિનાશી, અનંત જીમકો સંત સંત; અ૦
કહે ઉમીઆ મેં બાલીબોલી, જન્મ મરણુકો જંત જંત; અ૦
કરકનાથ સાથ અરુ ન્યારો, કબહુ ન જાકો અંત અંત; અ૦

મહાકોપ થયો તે કળીકાળમાં જો—રાહ.

મુની નારદ આવ્યા તે કૈલાસમાં જો,
પૂછે પાર્વતીને પ્રેમહુલાસમાં જો. મુ૦

તમે જણોછો કંઈવાત શિવજી તણી જો,
એને કંઈ રૂદ્રાક્ષ શાની બની જો; મુ૦

જોને કોટીએક કલ્પ વીતી ગયા જો,
કહો શિવને વરસ કેટલાં થયાં જો; મુ૦

નામ જોળાનાથ કામ કપટી તણાં જો,
દેવી પૂછી જીએ બેદ માળા તણાં જો; મુ૦

ત્યારે પાર્વતી કહે છે રૂપી સાંભજો જો,
નથી જાણતી મહાદેવજીનો મામલો જો; મુ૦

એવું સાંભળીને નારદ ત્યાંથી ગયા જો,
સતી શિવને તે પૂછવા આવુર થયાં જો; મુ૦

કહે પાર્વતી મુજ નાથ લોભાવીયા જો,
કહો માળા મોટી મોટી ક્યાંથી લાવીયા જો; મુ૦

કહે ઈશ શીષ તારાં મેં તો રાખીયાં જો,
તું છે ખારી માટે હાર કરી નાખીયાં જો; મુ૦

સતી કહે મુજ જન્મ સો ને આહના બે,
 શંભુ આપ તો અજન્મ તે દહાડના બે; મું
 કહો મંત્ર તાપ પડી કે કોઈ દેવતા બે,
 સાચું બોલો બોળાનાથ કેને સેવતા બે; મું
 ત્યારે સદાશિવ પ્રસન્ન થઈ બોલીયા બે,
 અમર મંત્ર કહી સંશય સહુ બોલીયા બે; મું
 એવું જાણીને ગૌરી રહ્યાં જ્ઞાનમાં બે,
 પામ્યાં પદ તે નિર્વાણ કર્ક ધ્યાનમાં બે; મું

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

શંભુ ખસે સમશાન સદા ભક્તનકે દિન કૈલાશ કીયો. શં
 રાવણકું દશ મસ્તક દીનો, બાણાસુરકું બાહુ દીયો; શં
 ભરમાસુરકું કંગન કરમં, અર્જુનકું શુભ બાણ દીયો; શં
 અમૃત સપ્ત દેવનકું દીનો, આપ હલાદલ વિપ પીયો; શં
 મણીમાનિક દાસનને કારણ, આપ ગણે રૂદ્રાક્ષ કીયો; શં
 દીનદયાલ દયાકે સાગર, કરકકું દાસ બનાય લીયો; શં



બોધ.

રાજા મેં બન જાઉં રે, તોહું રાણી બનાઉં—રાહુ.

લાખ કહી તોહું જાની, મના તેને એકે ન માની. લાં
તન ધન જોબન રંગ પતંગા, સ્વપ્ને ભર જીંદગાની; મં
રાજા રાવણુ સે મહા જોદ્દા, છોડ ગયે સુલતાની; મં
કાંદાં ગયે સો કૌરવ રાજા, દુર્યોધન અભીમાની; મં
બીષ્મપિતા સો મહા રણશરા, કાંદાં ગયે કર્ણ સે દાની; મં
કરક કલ્પના જૂઠું જગડી, મત કર ખેંચાતાની; મં

રાહુ ઉપરની.

ભજન બિના અભીમાની, ગઈ તોરી બાલા જવાની. ભં
નરકી દેહ દેવનકું દુર્લભ, કોટી યત્ન કર આની; ગં
પ્રભુ જશ કથા સ્તવન નહીં કીના, વેસ્થા નાર નચાની; ગં
સંતજનોકો સંગ નહીં કીના, ખોજત નાર બિરાની; ગં
પરનિંદા મદ માંસ મદીરા, યાહી નરકનિશાની; ગં
કરક કહે ઠગની ઠગ લીનો, સખ અવગુણુકી ખાની; ગં

ગૌ ચારી ઘેર આવે, બહાલો મારો—રાહુ.

પીઓ રામરસખાલા, રે કોઈ પીં

રામરસખાલા સખમેં આલા, અમર કરે તતકાલા; રેં
જાકે ધડ પર શીષ નહીં હે, સો જન પીવનહારા; રેં
ચાર વર્ણ આશ્રમ અધીકારી, ઉંચ નીચ ચંડાલા; રેં

અજર અમર જોગી રસ પીવે, દંડ કમંડલ વાલા; ર૦
 ગોરખ દત્ત મછંદર છાકે, કૃપા કીચી દયાલા; ર૦
 અગમનિગમ રસ અગમ બખાને, કરક જપો તાકી માલા; ર૦

નદીઆં નાલે બીસર આઈ કંગના—રાહ.

મન તોહે કેતો કહું સમજાયકે. મં

લાખ કહી. તુને એક ન માની, ભાગત શીશ ધુનાયકે; મં
 જપ તપ નિયમ તીરથ નહીં કીનો, સતસંગતમેં ધાયકે; મં
 વિષમવાસના ક્યું નહીં લાગે, મરીહો ફિર પછીતાયકે; મં
 કહે કરક ગુરજાન બિના મન, બસીહો જમપૂર જાયકે; મં

કહેવા દેને કાનહ, તારી માને—રાહ.

ધશ્વિર ચરણ ગ્રહી, રહેો શવ. ઈં

જન્મ જનમ પ્રાયશ્ચિત જેતે, ક્ષણમેં જાત બહી; ર૦
 જમકીંકરકો ભય નહીં લાગે, વેદ પુરાણ કહી; ર૦
 જનક મનક મુખદેવ બખાને, સખને શરણ લહી; ર૦
 કહે કરક બેધડક નામ લે, સતગુર સંગ રહી; ર૦

ઐમલી પીરા તે કોને કહીયે, રે આ મધુગર—રાહ.

ભજન કદિ નથી ભાવતું, અલ્યા તને. ભં

માના ઉદરમાં કાલ તેં કયોંતો, સ્મરણ કરીશ જેમ માવડું; અં
 બહાર આવીને વાત તેં વિસારી, કામ તને મળીયું ફાવતું; અં
 લાડ માખાપના જોઈ જોઈ ફૂલ્યો, ધન છે જોર જણાવતું; અં

પરણીને લાવ્યો તેનું મુખ નથી મૂકતો, વચન કહે તું મહાવતું; અં
જેખનના જેરમાં ને ચાલે તું તોરમાં, આયુષ્ય જમ્યછે સરાવતું; અં
સાધુનો સંગ સ્વપ્ને નહીં કીધો, જેનું મુખ રામનામ આવતું; અં
કરક તું દુઃખ હવે જોજો પરલોકમાં, જમડાનો માર મચાવતું; અં

આજ તો હમારે બાગુ ભોલાનાથ આયે—રાહ.

જનન બિન મનવા તું ફિર પછીતાયગા. જાં
હાથી તજ ઘોડા તજ, દીનાનાથ ગાયગા, જાં
ધન ધામ બામ તજ, પરમ પદ પાયગા; જાં
મોહ તજ માયા તજ, પ્રભુગુણ ગાયગા,
સજન સનેહી તજ, ચડી તન જાયગા; જાં
તન મન ધન ખીચ, જરમ ભુલાયગા,
કરમ કુસંગ તજ, અમર હો જાયગા; જાં
કર સતસંગ અહા, તખી ઓહખાયગા,
ગુર બિના આતમપદ, કરક ન પાયગા; જાં

રાહ ઉપરની.

યા હી જમ જ્યો જવ પ્રભુગુણ ગાયકે,
પ્રભુગુણ ગાયકે તું હરિગુણ ગાયકે. યાં
મનુષ્યા જનમ તું બહોર ના પૈહો;
સક્લ સ્વરૂપ સધાયકે; યાં
યા તન મન ધન સ્વપ્નેકી માયા;
હૈ રહી તોહૈ દમયકે; યાં
માતા તાત ત્રીયા સુત બંધુ;
કોઈ નહીં તેરી સાદાયકે; યાં

કર્ક સદા પ્રભુનામ સમરી લે;
ગુરુકે ચરણુ લપટાયકે; યા૦

ધસ તન ધનકી—રાહ.

મુસીબતકી વક્ત કોઈ નહીં તેરા,
કાહે કરત મન મેરા હી મેરા. મુ૦
જા દિન આખિર ધસ જાંઘગીકા,
તા દિન માલમતા સખ શીકા; મુ૦
ધસ તન ધન કહ્યુ કામ ન આવે,
જા દિન હાથ પસારે તું જાવે; મુ૦
માત તાત અર પ્રાણપ્રિયારી,
યે સખ રોવેંગે હાથ પસારી; મુ૦
જા દિન પ્રાણુ ગ્રહે જમરાજ,
તા દિન મુખ નહીં હોત અવાજ; મુ૦
કહે કરક મન સુનહુ દીવાના,
ગુરુકે ચરણુ પર સિર ઝુકાના; મુ૦

રાહ ઉપરની.

હરદમ હરદમ જાજ મન રામા,
યા મુખ ચામ પડી કીહ કામા. હ૦
રામજાજન ગિન મુકિત ન હોઈ,
કોટી ઉપાય કરે જન કોઈ; હ૦
જો જન રામ જાજન ગુણુ ગાવે,
અસી વૈકુંઠ પરમ પદ પાવે; હ૦

જીને રચીયો યે જમીં આસમાના,
 તું વહ ઈશ્વરકો ધર ધ્યાના; ૬૦
 આદિ નિરંજન અકલ સ્વરૂપા,
 જગપાલક જગદીશ અનુપા; ૬૦
 અશણેશકો રહે શિર નાંધ,
 કહે કરક કુછ કર લે ભલાધ; ૬૦

પ્રભાતીઉં.

છે રે આળસુ જીવ નિદ્રા તજી,
 બ્રહ્માણં વાચું હજી કેમ સુતો;
 રામના નામની લૂટ લાગી રહી,
 તે નથી જાણતો મૂર્ખ તું તો. ૭૦
 દેહ મનુષ્યનો દિવસ હાથે ચડ્યો,
 અવસર જાય છે જંગ બહેલો;
 આજ ને કાલમાં કાળ જો આવશે,
 સહજમાં મારશે થા ન ઘેલો: ૭૦
 મોહ નિદ્રા વિષે સ્વપ્ન લાખ્યું તને,
 માંડે તાંડે કરી શીર ફૂટે;
 પાંચ પચીસમાં એક છું વીશમું,
 થઇ સરદાર તે ચોર લૂટે: ૭૦
 વિવેક વૈરાગ્યનાં દ્વાર ઉઘાડની,
 જ્ઞાનનો અર્ક ચેતન પ્રકાશે;
 સાર અસારની આંખ બે ખોલતાં,
 તિમિર અજ્ઞાનનું તરત નાસે: ૭૦

જગ રે જગ ચૈતન્ય ચમકી રહ્યો,
 આતમારામ શિવ આપ પોતે;
 પટમાંહી જેમ તંતુ પ્રસરી રહ્યા,
 કર્ક વિચારતાં ઓતપ્રોતે: ૭૦

ભજન.

જીવ તેં નહીં જાણ્યું રે, સાધન શિવ તણું રે જી,
 લીધું નહીં નારાયણનું નામ. ૭૦
 તીર્થોટણ કીધું રે, ચારે ધામનું રે જી,
 નાથો નહીં આતમગંગ અપાર; ૭૦
 કાશી ને મથુરાં રે, ગયો જિરનારમાં રે જી,
 હિમાલયમાં અથડાયો અણુજાણુ; ૭૦
 જટા શીર ધારી રે, ધૂણી તપ્યો ઘણી રે જી,
 અહોનિશ બેઠો જઘને મસાણુ; ૭૦
 પિંડમાં છે પોતે રે, પોતાને ઓળખ્યો નહીં રે જી,
 કીધો નહીં સારાસારવિચાર; ૭૦
 પરમાર્થ પૂકે રે, કર્ક કલ્યાણ છે રે જી,
 મળશે તને ભક્તિથી ભગવાન; ૭૦

ભજન.

મન કર તું અબીમાન રે, મનવા મેરા. મં
 જૂઠી માયા જૂઠી કાયા, જૂઠા ધર્મે ધ્યાન લગાયા જી;
 જૂઠી જ્યું સ્વપ્નેષ્ટી છાયા, કદા હમારા માન રે: મં
 હાથી ઘોડા માત્ર ખમ્મના, એક દિન હોય ખિરાના રામજી;
 નંગે હાથ પસારે જનના, મત કર ખેંચાતાન રે: મં

ભાઈબંધ એર કુટુંબ કબીલા, હિલમિલ દુએ સખ ભેલંભેલાજી;
જેસા નદીનાવકા મેલા, બિખર ગયા મંડાણુ રે: મ૦
કોઇ નહીં તેરા તું ન કીસીકા, તજ પરપંચ જતન કર જીકા જી;
આતમજાન બિના સખ શીકા, કરક ધરો પ્રભુધ્યાન રે: મ૦

રાગ પીલુ. હુમરી.

મંદ જવાની આયા બુદાપા, ભજન બિન તેરા ન કટત કુડાપા.
જા દિન ગર્ભ કીયો તુને કોડા, ના દિન ભૂલ ગયો મન ભોલા.
અહો વિશ્વંભર નાથ તૂ મેરા, મેં હરનિશ ભજન કરંગા તેરા.
યાંસે મોહો છુડાવો ગોસાંધ, મેં હરનિશ તેરી રહું લેલ લાઈ.
દીનદયાલ દયાકે જો દાતા, કૃપાનિધાન કષ્ટ સખ કાટા.
બાહિર આય ગયો સખ બૂલી, માયા દેખી રહ્યો મન કુલી.
વિવિધ ભાતિ બહુ રંગમેરંગી, મંદિર માલ કુટુંબ કુસંગી.
સયાન ભયે સખ માન જદાયો, તખ એક સુંદર નાર લે આયો.
સુંદરી સંગ રહે ડૂબડૂબા, યે હી સંસાર જાન ખૂબખૂબા.
વિષયવાસના રહ્યો મન રથાપી, પ્રભુકો નામ ન જાનત પાપી.
જો કોઇ રામ ભજન ગુણ ગાવે, તા સુની મૂરખ શીષ હલાવે.
કામકલ્પના રહી મન છાઇ, પલટે કેશ સુદેદી આઈ.
વૃદ્ધ ભયે તૃણા લયલીનો, નિશદિન ચિંતાકે આધીનો.
તન પલટે મન પલટયો ન જાનકો, સદા ચકચૂર નશા અર ધનકો.
એસે મનુષ્યતન બાદ ગંવાયો, બિન ગુરજાન કરક પછિતાયો.

આવો હરિ શિવશંકર ભોળા—રાહ.

આવોને મારા મનશંકર ભોળી,
લાવોને પેલી તૃષ્ણાને ભોળી.

લોભી તમે ચતુરા છો ન્યાદા, વળી કાંઈ અથડાશે દાદા,
પછી તમે થઈ પડશો માંદા; આ૦

લોભી તમે લાલચમાં પડશો, તો તો લક્ષ્યોરાશી ફરશો,
જેથી તમે રોઈ રોઈ મરશો; આ૦

લોભી તમે થાશો મા ડાહ્યા, જગતની તો જૂડી છે માયા,
અમર નથી રે'વાની કાયા; આ૦

લોભી તમને તૃષ્ણા છે પ્યારી, એ તો રાંડ જાણો ધુતારી,
હા ! મૂકશે જમપૂર ઉતારી; આ૦

લોભી તમે જે જે કરમ કરશો, તેનાં ફળ પરલોકે ભરશો,
કરક પશુ પાંખી અવતરશો; આ૦

મુખડા કયા દેખો દરપનમેં—રાહ.

રામ ભજો મેરે પ્યારા, ખલક તજી રામ ભજો મેરે પ્યારા;
યે જગ જૂડા જૂડી દુનીઆ, મન કર મન ઇતમારા. ખ૦

મુત પરિવાર સકલ મતલબકે, પ્યારી કહે મેરા પ્યારા;
અસ દિન પ્રાણુ પ્રમાણુ કરેગા, ના દિન રહે સખ ન્યારા; ખ૦

માત તાત ઘર રોકર બેડે, ઓર કુટુંબ પરિવારા;
પુત્રાં સ્નેહી અગનમેં ઝારે, પતિન કરત પુકારા; ખ૦

હાથી ઘોડા માલ ખજાના, કોઈ નહીં હે સદારા;
લેકર આવ ગયે જમરાજ, મુદગલ કરત પ્રદારા; ખ૦

સતસંગત સ્વપ્ને નહીં કીનો, રામભજન નહીં ધારા;
જાતે કરક કાદા અંદેશા. લખ ચોરાશી ભારા; ખ૦

રાહ ઉપરની.

મના તેં હરિજન થઈ શું કર્યું ?

તુને આતમપદ નહીં જડ્યું. મં

આતમપદ અંતરમાં તજીને, તીર્થાટણ શીદ કર્યું ?
નલ સમાન જે વ્યાપક છે તે, ઘટ ઘટ સજડ ભર્યું. મં

સત ચિત્ત આનંદ મૂકી સરવમાં, જડ દુઃખ મીથ્યા ધર્યું;
પરબ્રહ્મ પરમાત્મ જ પોતે, તે નજરે નહીં પડ્યું. મં

જલતરંગમાં બેઠ ન લાઇ, સાગરજલ એક ભર્યું;
જીવ શિવને તેમ સમજી લે, વેદવચન અનુસર્યું. મં

બેદવાદીથી ભરમે બૂલ્યો, ડગ ડગ પાપ તેં કર્યું;
કહે કરક ઓ કાયર તારું, આવાગમન નહીં ટળ્યું. મં

રાહ ઉપરની.

મના તેં ઈશ્વરસુખ ના લહ્યું,

તને અનેક વાર મેં કહ્યું. મં

આજ કાલ દિન કરતાં તારું, આયુષ્ય વહીને મર્યું;
મ્રગતૃષ્ણા સમ લાલચ માટે, ફેકટ દુઃખ બહુ સહ્યું. મં

પરમારથમાં પ્રીત ન કીધી, સ્વારથમાં શું થયું ?
જગશોભામાં જે કાંઈ કીધું, તે સહુ તારું મર્યું. મં

ચેતી શકે તો ચેત હવે જે, થાવું હતું તે મર્યું;
બળતામાંથી ખેંચી લેને, જે કાંઈ બાકી રહ્યું. મં

શિવપદ માર્યું મૂકી દઇને, જીવનું પદ શીદ લહ્યું ?
કરક બૂલ્યો તું કોટી જનમથી, ગુરૂનું વચન નવ ગ્રહ્યું. મં

રાહ ઉપરની.

મના તું ભજ પરમેશ્વર અરે,

તાંડે જનમ મરણ દુઃખ હરે.

મં

કોટીક જન્મ ધર્યાં તેં પ્રાણી, કપીડી કુંજર ખરે;

ભક્તિભાવ વિના તું મૂરખ, પલ પલ જન્મે મરે: મં

પૂર્વજન્મની ખેર હોય તો, ભક્તરાજ અવતરે;

સેવા સ્મરણ શ્રીગુરૂપાધી, બ્રહ્મજ્ઞાન અનુસરે: મં

જપ તપ સાધન કોટી કરે પણ, તેથી અરથ ન સરે;

આતમજ્ઞાન વિના અંધાંડે, માયા ઇપમાં પડે: મં

મોહ માયા મમતા વશ રાખી, જીવદશા પરદરે;

શિવ થઈ મોહમાંદી સમાવા, કરક જતન તે કરે: મં

રાહ ઉપરની.

કોઇક દિન જમનો ઝપાટો પડે,

તારે માથે મોન ગડગડે.

કો

મોટ મોટાને મરડી નાખ્યા, સન્મુખ કોઈ નહીં હરે;

આ માયાના કાળચક્રમાં, તું શીદ વચમાં અડે: કો

રાવણ સરખા અતિ અલંકારી, લંકા સાથે બળે;

માયા વહીને વ્યાકુળ કીધા, ઈર્ષ્યા કેમ જ તરે: કો

રાજા માનધાતા મહા મોટા, કંસના કટકા કરે;

કાળચવનને કાયર કીધો, શીશુપાળ થરથરે: કો

હીરણ્યકશ્યપ હું હું કરતો, દાનવ દિલ નહીં ડરે;

લોમશ જેવાને લુંટી લીધા, જોડી જેની નહીં જડે: કો

દુર્યોધન સો કૌરવ સાથે, કુરુક્ષેત્રે રડવડે;

જમ્પનકોટી જાદવ જેવા, તેની જડ નહીં જડે: કો

કોટીક વાર તું જન્મ ધરીને, મરણના મુખમાં પડે;
કરક કાળજી હામ રાખીને, ભજન કેમ નહીં કરે: કો.

રાહ ઉપરની.

મના તું ભજ રે ભજ ઈશ્વરા,
ગયું જોખન આવી જરા. મં

- કર કંપે કાયા તુજ ધ્રુજે, પગ નહીં રહેતા ખડા;
કમરતણો કાંટો મરડાયો, ઘુંટણ થયાં ગળગળાં: મં
- મનુષ્યા દેહ મૂરખ તે ખોયો, કીધી નહીં સરભરા;
ભક્તિ વિના તે ભવમાં જન્મી, ભયોં પાપના ઘડા: મં
- પ્રપંચમાં પરમેશ્વર ભૂલ્યો, ભૂલ્યો વિશ્વભરા;
આજકાલમાં જમના દૂતો, સન્મુખ રે'શે ખડા: મં
- ઝટપટ જપ ઈશ્વરને પાપી, અંધ તૂટે તડતડા;
કહે કરક વિષયનું હાડકું, મૂકી દે ફૂતરા: મં

ભૂલ્યો ભૂલ્યો મુસાફર ગઠડી—રાહ.

મન તું મેરો કલ્હો નહીં માને. મં
પરમારથકા પેર ન જાને, માયાકો પક્ષ તાને; મં
વિવિધ ભાતિ તોહે કહી સમુજાયો, તું નહીં ધરત જી કાને; મં
સંતનકો ઉપદેશ ન માને, મૂરખ આપ બખાને; મં
કહે કરક મૂરખ મન તેરી, ગતિ કાહુ નહીં જાને; મં

રાહ ઉપરની.

તૃપ્ત્યા મનકી ના ગઇ રે, ખિના ભજન. તં
આલાપન ગઈ ભર જવાની, ઈશ્વરખાજીએ વહી રે; ખિં

તન કંપે ઇદ્રિય લઈ શીથીલ, જીવ ન જંપે કહીં રે; બિં
 ક્ષણ ક્ષણ પલ પલ આશ ઠગારી, ઉઠત કલ્પના લઈ રે; બિં
 કરક બિના સંતોષ કીયેસે, સુખ સંપતિ નહીં નહીં રે; બિં

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

ક્યું ગફલતમેં સોતા પ્યારે, જમ મારેગા સોટા રે;
 અવસર ચૂક્યો બહાર પછીતહો, ફિર ફિરેગા રોતા રે. ક્યું
 મન મૂરખ તૃણા નહીં ત્યાગે, હરનિશ ધનકું જોતા રે;
 અંત સમે કુછ કામ ન આવે, તજકે જાત લંગોટા રે; ક્યું
 સુલકા ગાંજ ચરસ તમાકુ, પીયે લંગકા લોટા રે;
 સદા રહે ચક્રચૂર નશામેં, જેસા રાક્ષસ મોટા રે; ક્યું
 કર લે યાદ સદા સદગુરૂકી, કબલુ ન આવે ટોટા રે;
 કહે કરક સતસંગ કીયેસે, જો ચાહે મો હોતા રે; ક્યું

રાહ ઉપરની.

તજો જગ જુઠે ભજો મન રામા.

તં

મકલ શિરોમણિ નામ સીપમેં નિધિ, અક્ષર દોહુ તમામા;
 રામ . રકાર રટયો ગજરાજન, પાયો વૈકુંઠધામા; તં
 મરા મરા કદી નામ ઉચ્ચાર્યો, ઉલટ ભયો સુખધામા;
 નામ રટયો પ્રહલાદ વિબીપણ, બીલડી ભકત મુદામા; તં
 વેદ પુરાણ કહે સખ પંડીત, રૂપી મુનીકા વિરામા;
 કરક જગતજંજાલ બીડીસે, મુકત કરત યહી નામા; તં

રાહ ઉપરનો.

ભાવી કાહુ ન જન પરે રે. ભા૦
 જો જનત દુયોધન રાજ, કાહેકુ જુદ કરે; ભા૦
 વન વન વિપત સહી નલરાજ, હરિશ્ચંદ્ર પાણી ભરે; ભા૦
 ગૌતમશ્વીકી નાર અદત્યા, શિલા હોય પડે; ભા૦
 ભાવી ખસ યા લોક ચતુર્દશ, કરક કયા સોચ કરે; ભા૦

ગૌ ચારી ઘેર આવે, બહાલો મારો—રાહ.

રામભજનકા મેલા, સાધુ રામભજનકા મેલા,
 તુમ કાહેકું બટકત ઘેલા. સા૦
 અપની કરની પાર ઉતરની, કાલા ગુર કાલા ચેલા; સા૦
 માતં તાત ત્રિયા સુત નાતી, દિલમિલ બેઠે બેલા; સા૦
 અંત સમય કોઈ કામ ન આવે, આખર જાત એકેલા; સા૦
 યા સંસાર સરાહકો મંદિર, હોત મુસાફર બેલા; સા૦
 આજ ગયે કોઈ કાલ ચલેગા, જયું સ્વાનેકા ખેલા; સા૦
 યા સંસાર બિનો નાહીં ગ્રહેણા, સોદાગર અલખેલા; સા૦
 કરક ભજનકા સોદા કર લે, સતસંગત હે સહેલા; સા૦

રાહ ઉપરની.

લૈયા તન ભયે બુઢૌવા, ભજન બિના પછીતૌવા. ભ૦
 કોટી કલ્પના ઉત્ત મનમે, બોલત વચન જયું કૌવા; ભ૦
 સુત પરીવાર કલો નહીં માને, ગાલી દેધ પૌવા; ભ૦
 ચરપૈયા તતીયા તન રાખે, હરનિશ કાટત જૌવા; ભ૦
 કાહે કરક બુઢાપન એસો, આતમપદ નહીં પૌવા; ભ૦

ગજલ.

સમાલો તેગ અદાકો—રાહ.

હરિ હર નામ હૃદય ધાર, મોરે દિલ દિવાને,
 ખખરદાર રે હુશીઆર, મોરે દિલ દિવાને. ૬૦
 સમરન કરો હરિ નામકા, સુખન અખ,
 ન આરામ ખિના નામ, મોરે દિલ દિવાને; ૬૦
 યે સંસાર દિના ચાર, છોડ પ્યાર સખ,
 ખલક ખ્વાખકી તજ આશ, મોરે દિલ દિવાને; ૬૦
 અસ દિન તુઝે હે કામ સો, સમાલ પ્યારે,
 ઉસ દિનકી ફિકર રાખ, મોરે દિલ દિવાને; ૬૦
 નિશદિન કર્કનસીદત તુઝે, એક નામકી હે,
 પ્રભુપ્રેમ પરમાનંદ, મોરે દિલ દિવાને; ૬૦

 છને આપકું જોયા નહીં—રાહ.

હરદમ કીસે સુનતા નહીં, બાજે નગારા મોનકા. ૬૦
 ઈસ તન હે ચદર ખ્વાખકી, રચના ખની સખ આખકી,
 હૈ દામની જ્યું આલકી, બા૦
 કયા ગુમાન વાહી શરીરકા, બુદબુદા જેસા નીરકા,
 કર સંગ સતગુર પીરકા, બા૦
 કાંદાં ગયે રાજ રાવણા, સોતે પવંગ ખિછાવનાં,
 તજ દે જગતકી ભાવના, બા૦
 કોટીક જલ ગયે આગમેં, કોટી જમીનકે ભાગમેં,
 કોટી ગયે જલદાગમેં, બા૦

કર ભજન રહ હુણાસમેં, હરદમ શ્વાસોશ્વાસમેં,
કહે કરક બસ વિશ્વાસમેં, બા०

રાહ ઉપરની.

હરિ હર કબી ભજતા નહીં, મનવા મુસાફર રેનકા. હ૦
ધન લાખ ઓર કરોરસે, મગરૂરી કરતા જોરસે,
ચત્રતા જમીન પર તોરસે, મ૦
મજબૂત મહલ બનાયકે, ચૂંત ચિનાયે લાયકે,
સોતા પતંગ ખિંચાયકે, મ૦
ચકચૂર ગાંગ લંગમેં, જાતા નહીં સત્સંગમેં,
નિશદિન રંગબેરંગમેં, મ૦
જનત નહીં કુછ આપકું, હરનિશ કરતા પાપકું,
જપતા નહીં પ્રભુજપકું, મ૦
ન્યારા રહા દેદારસે, ભજતા નહીં નિજ પ્યારસે,
લપટા રહે સુત નારસે, મ૦
દિન એક એસા આયગા, ગુરૂજ્ઞાન બિન પછીતાયગા,
કહે કરક મારા જાયગા, મ૦

ગજલ.

નાગનકે બચ્ચે નાગ ઉનસે—રાહ.

જોગીકો ઇસ જગતકી જીકર ન ચાહીએ,
અગર કહે જો આયકે સુનના ન ચાહીએ. જો०
દરવેશકો દિલ આપકો ફૈલા ન ચાહીએ,
ફુનીઆમેં હર હાલ ખ્યાલમેં ન લાઇએ; જો०

ખદા મીઠા ચરસકા ચખના ન ચાહીએ,
 અસલ ફકીરી રીતિસે હરનામ ગાઇએ; જો
 મેવા મીઠાઈ મીસરી ન મોજ ચાહીએ,
 અગર મિલે જો આયકે દુકડા સો ખાઇએ; જો
 કફતી ગલેમેં ડાલ દુપટ્ટા ન ચાહીએ,
 નિવાસ તરૂ દેહરા રમશાન હાઇએ; જો
 ધર માન ધુનધ્યાનમેં બકવા ન ચાહીએ,
 કહે કંક રમતા રામમેં આરામ પાઇએ; જો

રાહ ઉપરની.

બાજે નગારા મોતકા ગફલતમેં ક્યા પડા,
 સાર તેરે ઉપર કાલ હે શમશેર લે ખડા. જો
 ગયા બાલાપન ખેલતે જવાની નિદરા,
 બુદ્ધા લયે મુશ્કિલકા નિશાન ગડગડા; જો
 કે લાખ અર્ધ અર્ધ જોને મારકે ધરા,
 બડે બડે ઉમરાવ થે ક્યા તેરા આશરા; જો
 આઈ અદલ તકદીરકી ટકતા નહીં જરા,
 પલ એકમેં ગિરાયગા કિલ્લા ચહી તેરા; જો
 ઉસ રબસે કર દોસ્તી દિલગન હે ખરા,
 સો આદિ મધ્ય અંતમેં પ્રત્યક્ષ અજ ખડા; જો
 બ્રહ્મટીવિલાસખલ જોને જગત વિસ્તરા,
 ડર જોનસે લગે કાંપને જુ કાલ ચરથરા; જો
 દેદાર દેખ દિલસે કાણુમેં સર્ખા ફિરા,
 મુશ્કિલકા આસાન પે ઉલટાયકે ધરા; જો

સખ તૂરમેં ભરપૂર હે આસમાન અર ધરા,
કહે કર્ક મેરી તર્ક દેખ કાલ તડકડા; આ૦

રાહ ઉપરની.

આયા તું કીસ કામદું જગતમેં કયા કીયા,
નાલત હે જાંદગી પે તું જ્યા સો ના જ્યા. આ૦
કીયા થા તુને કોલ જખી સીર ઉધા રહા,
જગ દેખકે તમામ બેઘમાન હો ગયા; આ૦
બેવકાને દિલ સકાસે દરિનામ ના લીયા,
આદમકી રાહ છોડકે કુદરમેં દિલ દીયા; આ૦
ભરકે કટોરા પ્રેમકા કબલુ નહીં પીયા,
ગાંજ તમાકુ ભંગ અર શરાબ પી લીયા; આ૦
દર વખત વોહી તખ્ત પે મુજરા નહીં દીયા,
વહી દિનકે દેદારસે ઉલટા ચશમ કીયા; આ૦
દિલ ચમનમેં એક બાગ થા સો દેખ ના લીયા,
ગુરકે કદમ પે સીસકો જૂકા નહીં દીયા; આ૦
નસીહત કરતે રોજ કર્ક દિલ પે નહીં લીયા,
અયે હાય બેવકા યે તુંને કયા જુલમ કીયા; આ૦

અગર હુમ બાંગબાં હોતે—રાહ.

હકીકતકે જો ફેદોમેં, જખાં અપની ન આતીહે. હ૦
યુગલ ચોકસસે કરતી, કુશલ કબલુ ન ચાહાતીહે; હ૦
જૂહકું સાચ સાચ જૂહી, કુદર સોયા જમાતીહે; હ૦

અપદ્ધ નિંદા પરાધર્મિ, નામ રખકો ન ગાતીહે; હ૦
કરક કાટું અગર ધસિકું, શરમ નાહીં યે પાતીહે; હ૦

રાગ ઉપરનો.

સુનો મનવા મેરે પ્યારે, ભજન ગિન જન્મ જગ હારે. સુ૦
કીયા નહીં કામ ઉસ દીનકા, લીયા નહીં નામ ધશ્વરકા,
ફિરે મસ્તાન માયામેં, ભરા અહંકાર કાયામેં; સુ૦
કીયા સુત નારસે નાતા. નહીં ગુણ રામકા ગાતા,
ભરા અલીમાન હે ધનકા, કીયા નહીં સંગ સંતનકા; સુ૦
બખીલ દેતા નહીં કણુકા, ભરા ભંડાર સખ અનકા,
ખજના ચાર લૂટેગા, ઉમી દિન શીખ ફૂટેગા; સુ૦
કરી લે સંગ સદગુરુકા, ચહે દેદાર ઉસ નરકા,
ખિના નિજ આત્મપદ પાયે, કરક કોટી જનમ જાયે; સુ૦

લાવણી.

તેરી તો ઉત્તરતમેં લુવા બદનામ—રાહ.

તજે મન જૂઠી જગતકી આશ,
ભજન ગિના ખીત ગયે સખ શ્વાસ. ત૦

ગયે પરદેશ આશ કરકે,
તજે સખ સુખ ભોગ ધરકે;
ન બોજન મિલે પેટ ભરકે,
ભટકતે રહે રેન તડકે;

હરનિશ આશા ધારકે, જા બેડે પરદેશ;
રામભજનકી માલા છોડી, બહુ બિધિ સંભાહે કલેશ;

લેશ નહીં ભક્તિ કીયોહે પ્રકાશ: જ૦

કહા તું માન મેરે મનવા,
તુજે ખીરમાયે જગત જનવા;
લોક પરલોક ધરત નનવા,
સ્થીર નહીં રહત એક લણવા;

મન મૂરખ ચંડાલ હે રે, આશા નિલજ નાર;
સુરનર મુની બ્રહ્મા ખીરમાયે, શંકર નેળધાર;

ડારતી આશા અપની ફાંસ: ભ૦

આશકી આંધ ગલે દોરી,
પ્રીત પરમેશ્વરસં તોરી;
કીયે પ્રપંચ કપટ ચોરી,
ભાગ્ય બિન મિલતી નહીં કોડી;

આશા અધમ અભાગિની, મન તેરે: સરદાર;
દોનોં મિલકે ધુધ મચાયો, કર દીનો લાચાર;

નાર તુંને નરકું કીયે ઉદાસ: ભ૦

મના તું બિના સ્વાયં લટકે,
ભજન નહીં કરત પ્રેમલટકે;
માફંગા પકડ માન જટકે,
દરદ મેરે દિલમેં ચે ખટકે;

આશા મન દો ના મરે, મર મર જાત શરીર;
સાક્ષી આતમ સજસે ન્યારા, ખારેકું નહીં પીડ;

ધીર ધર ઐઝે યું કરકરાશ: ભ૦

હોરી.

આવ્યો માસ વસન્ત વધામણાં—રાહ.

એસો રત્ન જન્મ નહીં બારબાર,
 દુર્લભ્ય ખોયો હા! ભરમગ્નત્વ. એ૦
 રત્ન જન્મ ધન બહોર ન પાછહો,
 મનુષ્ય તન મુકિતકો દ્વાર; એ૦
 ચિંતામણિ સમ જો ચિંતવે સો,
 સત્ય હોત કહે વેદ ચાર; એ૦
 સ્વર્ગલોક ઇચ્છે યદ તનકો,
 સો તૂને ખોયો ખિના ખિચાર; એ૦
 તન છુટે પામર પછિતાઈહો,
 કરક પડે જગ્ન જમકો માર; એ૦

રાહ ઉપરની.

એસી હોરી ન ખેલીએ બારબાર,
 કોઈ કોકો પુરૂષ કોઈ કાકી નાર. એ૦
 યદ જગ હોરી રહે દિન થોરી,
 આખર હોવહી તાર તાર; એ૦
 જો ખેલે સો બહોર પછિતાયે,
 જુગ જુગ હોત બેગર જર; એ૦
 તજ સતસંગ કુસંગ ન ખેલો,
 ભોગતે જમકો માર માર; એ૦
 કરક હોરી હોરીમેં જલાઓ,
 જલ બલ હોવહી જાર જાર; એ૦

શિવસ્તુતિ

હરિગીતની ચાલ.

અણનાથકે શિવ નાથ ગિરિજા સાથ શંકર હરહરા,
તવ ચરણ રહું મેં શરણ નિશદિન કર દયા વિશ્વેશ્વરા;
મેં દીન અતિ આર્થીન રહું ત્રયલીન શંભુ ભૂધરા,
મમ મતિ કર શુભ ગતિ સંકર જય તી જય ભક્તેશ્વરા. ટેક૦

હે શશીવદન રતીપતિજલન જતી જટા શિર ગંગાધરા,
અદ્ભુત કૃપ અનુપ અવિગત ચંદ્રશેખર વર વરા;
મુખસદન પંચ હી વદન નાથ અખંડ કંઠ ગરલ ધરા, મ૦

સમશાન કરત નિવાસ ગિરિ કૈલાશ શિવ દીગંબરા,
અગ્રજાત ધરત કૃપાલ લોચન લાલ કર ત્રિશુભ ધરા;
વિનુપિત ભરમ સમરત તન પર સર્પ ભુષણ સજ કરા, મ૦

ત્રિનયન ત્રિશુષ્ણાતીત તેમાં તત્વ તું તત્વેશ્વરા,
ત્રિપૂર ભરમાસૂર કર ચક્રચૂર જગ રક્ષા કરા;
મતિમંદ કામ પ્રચંડ તાકો દંડ દે શીતલ કરા, મ૦

ઉત્પત્તિ સ્થિતિ પાલન સંદારણ પર સદા પરમેશ્વરા,
ચલ અચલ અવિચલ સકલ ભીતર એક તું સચરાચરા;
શ્રુતી સાર જગદાધાર અમીત અપાર જગ ઉત્પન્ન કરા, મ૦

ગુણ ગદન ગતિ ગંભીર ગુણી ગણુ ગાવહી ભવધી તરા,
અગણિત દેવ અનેક સ્તુતિ નિત કરત કોટીક અપ્સરા;
શારદા શેષ અશેષ રટત ગણેશ જય ગૌરીશ્વરા, મ૦

અજન્મ અમર અચ્યુત અવિગત નીકટ દૂર નહીં જરા,
 અકીય આતમ બ્રહ્મ શંકર ભક્તહિત જગ વિસ્તરા;
 સુખકંદ નાથ અખંડ પરમાનંદ જય ધરણીધરા, મ૦
 જય જ્યોતિ રૂપ અનુષ જય જય જયપતીત પાવન કરા,
 જય રક્ષ રક્ષ પ્રત્યક્ષ જય પરબ્રહ્મ જય માહેશ્વરા;
 તુજ ધ્યાન સુખનીધાન ભક્તિ આમૃત દે કર્દેશ્વરા, મ૦

આજ તો હમારે બાગુ ભોલાનાથ આયે—રાહ.

આજ તો હમારે ડેરે, શંભુનાથ આયે;
 હિર ભુજંગ ભસ્મ અંગ, ગંગ શિર લાયે. આ૦
 અદ્ભુત રૂપ જટાભુટ, ભૂતને ભરમાયે,
 ન જાનીએ ગિરિજાકે નાથ, ગંગ કાંલો પાયે: આ૦
 બેઠે રમશાન ધરત ધ્યાન, જ્ઞાનમેં ગુંધાયે,
 અસંખ્ય જુગ ખીત ગયે, શંકર બુલાયે: આ૦
 ઘુંટન ભંગ નય અંગ, સંગ ન મોદાયે,
 કરક નાથ પાર્વતિકો, દીગંબર ગાયે: આ૦

ગરબો.

કહેવા દેને કાન્દ, તારી માને—રાહ.

વૃષભ ધન્યધારી, સમરે શિવ. વૃ૦

બ્રહ્મા વિપ્લવ સેવક જાકે, સુર મુની નરનારી; સ૦
 અંગ ભૂજંગ ગલે મૃગછાલા, શીર જટા ભારી; સ૦
 પંચવદન શીર ગંગ ખિરાજે, નંદી અસવારી; સ૦
 પૂરણબ્રહ્મ અખંડ અવિનાશી, કર્ક શ્રી ત્રિપુરારી; સ૦

ઉઠ પ્રભાત સમર લે તુ—રાહ.

કરુણાનિધાન નાથ તું શંભુ દીગંધરા,
અનાથપ્રતિપાલ પ્રભુજી વિશ્વંભરા. ક૦
તું દયાલ તું દયાલ તું દયાલ હરહરા,
જગતપાલ તું કૃપાલ તેરે શરણુ મેં પડા; ક૦
મહારાજ શિવાનાથ સદાશિવ ઈશ્વરા,
દાતા ગરીબનવાજ સર્બી જગતમેં બડા; ક૦
સત ચિત્ત સદાનંદ શિવ વિશ્વ વિસ્તરા,
અપાર કલા તાહેરી તું ભક્તભયહરા; ક૦
ગુણુજીત ગુણુતીત તું ત્રિલોચનધરા,
પરબ્રહ્મ પરાપાર તું દુઃખમોચન ઝરા; ક૦
મહાદેવ વિશ્વપતિ શિવજી જોર્મીદરા,
હે મહેશ ! શ્રુતી શેષ સેવે દેવ ઈંદરા; ક૦
સુર મુની ધરત ધ્યાન કરત ચાન અપ્સરા,
કર જોડી કહે કર્ક મેરા તૂ હી આશરા; ક૦

ગુરૂકા શબ્દ જાના નહીં, મન ભયો રે વૈરાગી—રાહ.

તત્ત્વ પરમ પરમાત્મા, શિવ આત્મ જોગી;
રહત સદા આનંદમેં, સંજોગ અજોગી. ત૦
પંચાનન શીર ગંગ હે, વહે સહસ્ર ધારા;
અગમનિગમ કથકે થકે, સખ નેતી પુકારા: ત૦
મણુ ગિરિજા સંગ ડાકિની, ભૂનનકે સ્વામી;
રહત સદા સ્મશાનમેં; શિવ અંતરજામી: ત૦

૩૫ ગ્રાન શીર ચંદ્રમા, અંગ ભસ્મ અપારા;
 ડમ ડમ ડમરૂ નાદ દે, સીંગી લલકારા: ત૦
 વાઘાંબર મૃગલાલ પે, પથ આસન બેઠે;
 કર્ક જટા શીર પે તપે, શિવ ધ્યાનમેં બેઠે: ત૦

કેરબો.

ગેંદાકી આર્ધ બહાર—રાહ.

ધરત જલમેં ગંગ ગંગ, શિવ શંકર ભેગી. ધ૦
 બહિર ખંડ રમશાન વસતહે, ભસ્મ ધરત સખ અંગ અંગ; શિ૦
 આક ધ-તુરાકે શિવ લોબી, ઘૂટત નિશદિન ભંગ ભંગ; શિ૦
 નંદી ભંગી ભૈરવ ડાકિની, ભૂત પ્રેતકો સંગ સંગ; શિ૦
 કેહે કરક અવધૂત દીગંબર, ગિરિજા સતી અર્ધાંગ ધાંગ; શિ૦

રાગ સોરઠ.

નહીં તો ખાયગા બજન બિન જોયા—રાહ.

અગડ બં બં બં શિવ ભોલા,
 કર બજન અડોલ અડોલા. અ૦
 જા હી અંગ ભુજંગ વિરાજે, તા હી ૩૫ અનુપમ જાજે;
 શીર ચંદ્ર ધરત મહારાજે, જખી કેટી બાતુ નહાં લાજે;

ચાલ.

જટા જૂટ અદભૂત ૩૫ શિવ, શંકર અવિનાશી;
 વિશ્વનાથ વિશ્વંબર વ્યાપક, સદા બસે કાશ્મી;
 ધરત ગંગ અર્ધાંગ પાર્વાત, શંકર સુખરાશી;
 શંખ ચક્ર ત્રિશૂલ હાથમેં, કાટે જમકાંસી;

દોહરો.

વાધાંબર બલવાન ભકે, ભૂકુટિ બાલ વિશાલ;

કંઠ ગરલ ગંભીર હે રે, સખ કાલનશીર કાલ;

જગપાલક શંભુ ભોલા:

ક૦

જા હી ભજૂત વિરાજત અંગા, સમશાન નિવાસ વિહંગા;

હર હરનિશ ઘૂટત ભંગા, શીર નિર્મલ મુક રહી ગંગા;

ચાલ.

કરત સદલ હરનિશ બેલ પર. ઓઢે મૃગજાલા;

દીગંબર અવધૂત અંગ પર, લીપટે નામ કાલા;

સેલી સીંમી જ્ઞાન ગોદડી, શંકર મતવાલા;

કામદહન મતિ મદન મુણાતીન, મલે રૂઢમાલા;

દોહરો.

આક ધ-નુરા ખાયકે શિવ, ઐકે ગિરિ કૈલાશ;

સ્નનજડિત મુરમ્ય હે રે, શંકર હરકો વાસ;

જીને દૈતનકો રણુ રોલા:

ક૦

ગણુ ગિરિજા સંગ સુગના, ગુણી ગાંધર્વ કરત બખાના;

સારદ સુર મુની કરે જ્ઞાના, ચહુ વેદ કથે ગુણુ નાના;

ચાલ.

ભેરવ ભૂત પિશાચ ડાકની, શંકરકી સ્વારી;

નંદી ભંગી સંગ વિરાજે, અકલ કલા ન્યારી;

બટુક ઔર વૈતાલ અપ્સરા, નૃત્ય કરત સારી;

ભક્તાધીન ભગવાન સર્વકી, કરતે રખવારી;

દોહરો.

અમરપતિ અમરકથા જળ, શિવ ગૌરીકો દીન;

જ્ઞાનગરક ગિરિજા ભઈરે, તન મનસે લયલીન;

યે તો બ્રહ્માનંદસખોલા:

ક૦

મહારાજ દેવ વિધાતા, જીને તારે જીવ પરમાતા;
જાકે વેદ વિમલ જશ ગાતા, અહ્માદિક પાર ન પાતા;

ચાલ.

ભીલાદિક કઈ ભક્ત હિંગારે, એસે હિતકારી;
ખાણાસુર ખલવાન કીયો અર. લંકપતિ ભારી;
ભરમાસુર પાપીકો મારા, પલમેં કરી ખ્વારી;
દક્ષપતિકો દીક્ષા દીની, શંભુ ત્રિપુરારિ;

દોહરો.

ચતુર્પદી યહ ગાવહી, ધન્ય યહી નરનાર;
ચરણકમલ તિનકે સદા મેં, વંદું વારંવાર;
કહે કરક કથા અનમોલા:

ક૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

ખં બોલા શિવ ગિરિજનરમણું, ગિરિજનવર ગંગારમણું. ખં
અંગ ભૂંગ દીગંબર દેવા, શશી શીર શંભુ સદા ધરણું; ખં
અહ્માદિક સુર સેવક જાકે, શેષ ગણેશ સુ શારદનું; ખં
અગમનિગમ જશ જાકો ગાવે, હરનિશ નયે કથે કથનું; ખં
ભક્તનકે ભવબંધનિવારણ, કરક પડા તીનકે શરણું; ખં

રાહ ઉપરની.

જય શિવ શંકર શશીવદના ભજ, જય શિવ શંકર શશીવદના;
ભૂપણ ભાલ વિશાલ માલ ગણે, ગંગ જટા શિવ સુખસદના. જ૦
કામદહન ગતિ ગદન ગુનાનીત, ગૌરી શંકર દુઃખહરણા;
ભવભંજન શંભુ ત્રિકોચન, ભક્તવત્સલ શિવ સુખકરના: જ૦
ભેગજતિ કૈલાશપતિ શિવ, વિશ્વનાથ વિશ્વહીબરના;
પરબ્રહ્મ પરમેશ્વર દેવા, સુર નર અસુર રહે શરણા: જ૦

આરતભંજન અધમઉદ્ધારન, જાકી દયા કવિકો વર્ણના;
કોટીકે જ્ઞાન સમાન જ્ઞાન જો, કરકે તાકે સેવે ચરણા: જ૦

હુમકો છાંડ ચલે બનમાધુ—રાહ.

સુમર સુમર હર શંકર શંકર, શિવ શંકર અવિનાશી હે;
મુક્તિદાર હરદાર દેખ લો, કાશીપૂરી નિવાસી હે. સુ૦
ઊર બુજંગ શિર ગંગ અંગ પર, ભરમકી બલક પ્રકાશીહે;
નંદી ભંગી સંગ ખિરાજો, ભૈરવ ભૂત લી દાસી હે: સુ૦
જટા જુટ અદ્ભુત રૂપ અવિનાશી સદા ઉદાસી હે;
આકાંત ધ-તુરા પીવત, ખીજ્યા શીતલ રાશી હે: સુ૦
પંચાનન પ્રસન્ન સદા દર્શનકી ગિરિજા પાસી હે;
ડમરૂ ડાક ત્રિશુલ ખિરાજો, જોગ જુગત અવિનાશી હે: સુ૦
ધરત પ્યાન આસમાન જ્ઞાન ભગવાન ભક્ત સુખરાશી હે;
ચાર પદારથ દાન દેત શિવ, કરકરાશી વિશ્વાસી હે: સુ૦

હોરી.

લાલ મેરી નયી રે ચુંદરીઆં ફારી—રાહ.

આજ ગિરિજાપતિ ખેલત હોરી,
જહાં ભૈરવ ભૂતકી ટોલી. આ૦
એક તરફ ગૌરી ગંગા સંગ, નંદી મણિપતિ જોડી;
એક તરફ શિવ શંકર જોગી, શીષ જટા લટ છોડી: આ૦
અખીલ ગુલાલકે આદલ છાયે, ભર ભર રંગકી જોલી;
કુમકુમકીય મચાયકે ખેલે, કેસરગાગર ઘોલી: આ૦
આજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ દફ, ગાવત ભૂત બહોરી;
રાગ વસન્ત ફાગ શિવ ખેલે, કરકે રહા કર જોડી: આ૦

પ્રભુસ્તુતિ.

રાગ ભૈરવી.

ભક્તપ્રતિપાલા હો, કર દે નેનુદી નિહાર. ભ૦
મેં તો તોરે આંગન ખીચ ખડાહું, સુનતા નહોં કયોં પુકાર; ભ૦
સેવકકી સુધ પ્રભુજી લીજે, માયાકે બંધ નિવાર; ભ૦
વિવિધ ભાંત તોરી વિનતિ કરતહું, હરનિશ વારંવાર; ભ૦
ભક્ત કરક અભિલાપ યેહી હે, દે દે પ્રભુજી દેદાર; ભ૦

રાહ ઉપરની.

ત્રિભુવનવાદ્યા વે, હમારા રામ ધણી. ત્રિ૦
અધમઉધારન શ્રી પરમેશ્વર, સખ જગ પાલક શિરોમણી; હ૦
ધ્રુવ પ્રહલાદ વિભિષ્ણુ તારે, ગજ ગુનીકાકી સફલ બની; હ૦
વ્યાસ વસિષ્ઠ અરુ સુખદેવા, સમરત જાકો સહસ્રફની; હ૦
વેદપુરાણ કથે ગુન જાકે, કર્ક ન જનન મૂર્ખમણી; હ૦

રાગ ભૈરવી.

કુઃખ પૂછો તો હમારા કોઈ નહોં—રાહ.
મેસે બની સો બની ન બની,
અખ ક્ષમા કરો પ્રભુ આપ ધણી. મો૦
મનુષ્યજન્મ સો રતન પદારથ,
ભજન બિના ગયો વ્યર્થ મણી; મો૦
પારસમણી સમ સંતસમાગમ,
તાકો તન્યો મેને તનક ગણી; મો૦

ભક્તજનોસે ભાવ ન કીનો,
ધનહિત ધાયો મેં મૂર્ખમણી; મોઁ
ઠકરાશી અગણિત ગુન્હા સો,
કેસે કહું મુખ મણી રે મણી; મોઁ

રાગ ભૈરવી.

તેરા કુખજસે દિલ રાજ હમસે { શહ.
ન બોલના મહારાજ.

તિહારી ચરણ શરણ જગરાજ,
ભકત સુખ દેનેકું મહારાજ. તિ૦

પ્રભુ ભકત અનંત હિચારે, પ્રહલાદ વિભીષણ તારે;
પ્રજવનિતાજનમ સુધારે, મોહન લાડીલે મહારાજ; તિ૦
પ્રભુ દુષદસુતા સુખકારી, અલસ્યા જે જાતમનારી;
ગજરાજ ગુનિકા તારી, કૃપા ધાડી હે મહારાજ; તિ૦
પ્રભુ ભીલડી સજન કસાઈ, અરૂ તારી મીરાંબાઈ;
હરિ આપ ભયે જળ નાઈ, ચલે દરબારમેં મહારાજ; તિ૦
પ્રભુ નંદાનંદ ધનશ્યામા, તારેહે ભકત સુદામા;
કરે કરક સદા પ્રણામા, દોહુ કર જોડીકે મહારાજ; તિ૦

રાહ ઉપરની.

તિહારી ભકિત દીનાનાથ, મોસે નાહીં બની મહારાજ;
એસો મેં મૂર્ખમણી મહારાજ. તિ૦
સત્યજનોકો સંગ ન કીનો, વિષયવાસનામેં નિત બીનો,
જન જન આજે દીનો; એ૦
અમર કથારસ કબી ન પીનો, મદિરાપાન રૂચી રૂચી કીનો,
આપનો નાથ ન ચીનો; એ૦

પ્રભુસેવા સ્વપ્ને ના કીની, નારી સુતસે અતિ આધીની,
 ધનહિત રહું લયલીનો; એ.
 અળ તો હરિ હર ઇતનો ચાહું, નિશદિન નામ તુમારો ગાઉં,
 કરદ અભયપદ પાઉં; એ.

જલ ભરી તીરથ કેસી જાઉં—રાહ.

સત્યીદાનંદ પ્રભુ, મેરી અરજ સુનો મહારાજ. સં
 ભક્તિ ભાવ નાહીં મનમેં રે, નહીં સમર્થ કોઈ સાજ; સં
 મેં મતિમંદ સો જાયને આયો, પ્રભુશરનનસે કાજ; સં
 જે કૃપા પ્રભુ કાલ કરોગે, સો કર દીજે આજ; સં
 ભક્ત કરકકી સાલાય પ્રભુજી, બાંહી ગ્રહેકી લાજ; સં

કહેવા દેને કાન્હુ, તારી માને—રાહ.

પૂર્ણ કરો બક્ષીશ, ગુન્હા પ્રભુ. પૂં
 વાર વાર મેં વિનતી કરતહું, ધર ચરનન પર શીશ; ગું
 મેં મતિમંદ સો અધમ અભાગી, જન્યા નહીં જગદીશ; ગું
 આપ દયાનિધિ કષ્ટપતર સમ, જનું મેં હરનિશ; ગું
 દીનાનાથ કરકકર ગ્રહીકે, દીજે શુભ આશીષ; ગું

ગૌ ચારી ઘેર આવે, બહાસો મારો—રાહ.

નહીં નહીં ઇશ્વર બિન કોઈ કાકો. નં
 દીનદયાલ કૃપાલ વિશ્વંભર, પતિ જગત્પ્રચનાકો; નં
 સુત પરીવાર સકલ મતલબકે, જેસે ધર ગુનીકાકો; નં
 અખત પડે કોઈ કામ ન આવે, ગલસ્તન જ્યોં અજકો; નં
 ઇશ્વર બિન સ્વપ્ને સુખ નાહીં, દેખો વેદ મત જકો; નં
 સુક સનકાદિક ઔર બ્રહ્માદિક, ભજન કરત સખ વાકો; નં
 તૂ હી માત તાત પરમેશ્વર, કરક પિતા સો સદાકો; નં

ઉઠ પ્રભાત સમર લે તુ—રાહ.

જય મહેશ જય મહેશ, જય મહેશ દાતા,
 વિશ્વંભર વિશ્વનાથ, ધૃશ્વર વિધાતા. જ૦
 આદ તું અનાદ ઓમ્કાર દીનનાથા,
 રામ શિવ કૃષ્ણ એક, વેદ કહે ગાથા; જ૦
 લક્ષ તું અલક્ષ તું, જગ પ્રત્યક્ષ જાતા,
 સત ચિત આનંદમય, એક રંગ રાતા; જ૦
 માત તું જ તાત તું સજન રનેહી ખાતા,
 દેવ સર્વ દેવનો મહાદેવ તું વિખ્યાતા; જ૦
 નામ સુખધામ કામ કર્મ નહીં ગાતા,
 કર્ક તજ તર્ક રહો, પ્રેમ રંગ માતા; જ૦

હરિભજન વિના—રાહ.

ઓ વિશ્વપતિ, પાવન કરીને અમને પાર ઉતારો;
 મારા વ્હાલાજી, દયા કરીને દુઃખસાગરથી તારો. ઓ૦
 મારે મહાપદમાં જઈ મળવું છે, એક બ્રહ્મ થઈને ભળવું છે,
 આ જન્મમર્ણથી ટળવું છે; ઓ૦
 તે પદ આત્માનું રહ્યું પ્રકાશી, મારે નથી જવું મથુરા કાશી,
 નથી ભોગવવી લક્ષ ચોરાશી; ઓ૦
 જે સતચિત્તઆનંદ રૂપ સદા, તે અવિનાશી નહીં નાશ કદા,
 છે પૂરણ વ્યાપક ગગન અદા; ઓ૦
 જેને રંગ રૂપ કે રેખ નહીં, નહીં ચંદ્ર સૂરજનો પ્રકાશ તહીં,
 જ્યાં મન વાણીની ગમ ન કંઈ; ઓ૦
 જેને બ્રહ્મા શેષ વખાણેછે, તેને વેદ વેદાંત પ્રમાણેછે,
 કહે કરક અનુભવી જણેછે; ઓ૦

હમકો છાંડ ચલે બન માધુ—રાહ.

સુખકે સદન નિત આનંદધન મેરી, અરજ સુનો અવિકાર રે. સુ
 યહ જગ જૂહો જૂહી ફુનીઆ, જૂહો સખ સંસાર રે;
 જૂહો જૂહો ફિર ફિર જૂહો, જૂહો સકલ અસાર રે: સુ
 યહ પ્રપંચ પરમ દુઃખદાતા, તામે મેં હું ખ્વાર રે;
 કારણ કવન નાથ તુમ રચીયો, રચીયો કવન વિચાર રે: સુ
 યહ તન ધન સ્વપ્નેકી માયા, નાહીં દરત લગાર રે:
 તા પર આશા તૃષ્ણા મેરી, લાલચ લગી અપાર રે: સુ
 તુમ બિન મેરો સાહાય કવન પ્રભુ, શરણ પડ્યો નિર્ધાર રે;
 કહે કરક કર જોડી જગતપતિ, આવાગવન નિવાર રે: સુ

લાવણી.

હો ગયા નામ બદનામ ચારકે બદલે—રાહ.

તુમ જનતહો જગનાથ બાત ઘટઘટકી,
 મેરે સીર પર બોળ બરા ભરમકી મટકી. તુ
 કર્મ કોટી જન્મકે પુણ્ય મનુષ્યતન પાયા,
 કાયા નગરી ગુલઝાર દેખ મન ભાયા;
 બાલાપન જવાની ગઈ બુઢાપા આયા,
 બૂલ ગયે શિવોહં નામ પતા નહીં પાયા;
 બિન ભજન હિમર સખ ગઈ હાથસે સટકી: મે
 ચે સજન સનેહી નાર કુટુંબ પરીવાર,
 જૂહી માયા જંગલ રમડ સંસાર;
 આશા તૃષ્ણા ધન ધામ મોહિની દાર,
 નહીં છૂટત કર્મકી જલ વાર નાહીં પાર;
 દો દિનકી ફુનીઆ દેખ રહા મન અટકી: મે

પ્રભુ પરમતત્વ પરમાતમ ગગન સમાના,
 બિન ગુરુજ્ઞાન સોહં બ્રહ્મ નહીં જાના;
 નિત એક પૂર્ણ અદ્વૈત નામકો ગાના,
 સત્ચિદાનંદ પરમેશ્વર વેદ બખાના;
 કલ્યાણ કૃપાનિધાન કરો બસ પતકી: મેં
 મેં દાસનદાસ તિહારો દીનકે નાથા,
 જપું પંચાક્ષર નિત જાપ કયું પ્રભુમાથા;
 અજ અમર પ્રભુ રહું સદા તુમારી સાથા,
 કહે કર્ક નાથ બેઘડક પકડ મમ હાથા;
 મેં પડા તિહારે શરણ શીષકો પટકી: મેં

કહેવા દેને કાનહુ, તારી માને—રાહ.

ધૃતિરસે લાગી, લગન મેરી. ઈં

અનેક જન્મકો અંતર મિટયો, ગુરુકી દયા જાગી; લં
 અખ નાહીં અપને મન ધોકા, શોક સકલ ત્યાગી; લં
 ઘટ અપનેમેં રહ્યોહે પ્રકાશી, તા સંગ રહું પાગી; લં
 કરક કહે સદગુરુકી દયાસે, જ્ઞાનદ્રષ્ટિ જાગી; લં

જે કોઈ પ્રેમી અંશ અવતરે—રાહ.

હમારા ધૃતિરસે દિલ લગા. હં

નિમમ છુટાહે નામસ્મરણસે, પ્રેમ નિરંતર જગા; હં
 ધૃતિર માત તાત પરમેશ્વર, સજન સનેહી સગા; હં
 સ્થાવર જંગમ હે સખ બીતર, ખાલી નહીં કોઈ જગા; હં
 કરક કહે ઈશ સખ ઘટ દેખી, મત કર કીસસે દગા; હં

માછીડા હોરી હલકાર—રાહ.

રામભજનગુલતાન, લગ ગર્ધ. રા૦

રામભજનધુન જા ઘટ લાગી, ઘટ ઘટ કેડત નિશાન; લ૦
 જેહી ગુલતાન સકલ જગ દુંદે, ઓજત વેદ પુરાન; લ૦
 કઈ જોગી કઈ ભયે સન્યાસી, કઈ એકે ધર ધ્યાન; લ૦
 રમતા રામ કરક ઘટઘટમેં, તજ દે જીવ અભીમાન; લ૦

જલ ભરી તીરથ કેસી જાઉં—રાહ.

નયના નિજ નાથસે લગ રહી હમારી આજ. ન૦
 બરજોરી સરજોર ન માને, નહીં કુછ ચલત ધલાજ; ન૦
 દિન નહીં ચયન રેન નહીં નિદ્રા, કલ ન પડત મહારાજ; ન૦
 જીત દેખું તીત નાથ નિરંજન, ઘટ ઘટ કરત અવાજ; ન૦
 ભકત કરક દર્શનમેં જાકા, છૂટ ગર્ધ સખ લાજ; ન૦

સોરઠની દેશી.

જન કોઈ પ્રભુ નામ અખાના,

જાકો ગાવત વેદ પુરાના. જ૦

જો જન પ્રભુકો નામ અખાને, તાહીકો જન્મ નહીં આના; જ૦
 ચોરાશીલક્ષભય નહીં વ્યાપે, હોત સો પ્રભુ સમાના: જ૦
 ઈશ્વર નામ સમાન નહીં હે, જપ તપ સાધન આના; જ૦
 દાન ધર્મ ઓર કર્મ ધને રે, ક્ષણભંગુર સમાના: જ૦
 તીરથ વરત કરે કોઈ કાટીક, કષ્ટ સહો જો નાના; જ૦
 જોલોં ન નામ રહે હીરદામેં, તોલોં નહીં ભવહાના: જ૦
 ભાવ કુભાવ ભજો જન કોઈ, માયા મોહ વિહાના; જ૦
 કરક કટે ભવબંધન જોતે, પહુંચત સ્વર્ગ નિશાના: જ૦

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

જીને નિરંતર ઈશ નામકો, કીયોહે રસપાન રે. જી
જો પ્રભુનામ જપે નિશવાસર, તા ઘટ ઉડત નિશાન રે; જી
જા ઘટ સોહં બ્રહ્મ બખાના, વ્યાપક ગગન સમાન રે; જી
માયા મોહ વિષય રસ ત્યાગી, ધરત નિરંતર ધ્યાન રે; જી
કરક જપો પ્રભુ નામ સદોદિત, ગુરુગમ ખેચી કમાન રે; જી

રાગ બેહાગ.

લકિત નાહી ખીલોના, પ્રભુકી. જી

જાકે ધડ પર શીય નહી હે, સો નર કરત બખાના; પ્ર
તન મન ધનકી ખખર ન જાને; જેસે ફિરત દિવાના; પ્ર
કોઉ નિંદા કોઈ કરત બડાઇ, સખકો સમ કર જાના; પ્ર
પ્રભુલકિત શરી પર સોના, કરક સદા મન માના; પ્ર



જ્ઞાન.

જલ ભરી તીરથ કેસી જાઉં—રાહ.

મેરી સુરત મગનગુલતાની, લગન નથી લાગ રહી. મો.
ખિન આકાશ જહાં મંડપ છાયો, ધરતી ખિન હઠરાની;
ખિના ચરણસે ફિરત ભમરીઆં, અનહદ બોલત ખાની: લ.
ખિન ચંદા ઉજાચારી દરસે, ખિના સરોવર પાની;
ખિન બાદલ જહાં વિજલી ચમકે, મગનઘટા ઘઠરાની: લ.
ખિન રસના મધુ મંગલ આવે, ખિન કર તાલ બખાવે;
ખિના નયનસે રૂપ નિહારી, ભૂલા મન સમજાવે: લ.
ચાર વેદ સો બેદ ન જાને, ખિન ગુર અગમ બખાના;
કરક આપકો આપ પિછાની, આવાગમન વિદાના: લ.

રાહ ઉપરની.

કોઈ ફેરો સંત મુજન, માલા નામકી. કો.
હરદમ માલા રામભજનકી, જાને જાન મુજન; મા.
નામ ખિના નિરભય પદ નાહો, બોજે વેદ પુરાણ; મા.
જલચર બૂચર ખેચર અગોચર, ઉંમુનિ ઉડત નિશાન; મા.
નવસે નાહી મંગલ આવે, પાવે પદ નિર્વાણ; મા.
કરક નામકી નોખત બોજે, જોગી કરત પિછાન; મા.

રામ લક્ષ્મણ વનવાસસે આયે—રાહ.

જગદર્શન કર લેના પ્યારે, જગદર્શન કર લેના રે;
સાક્ષી એક સરવમેં બ્યાપક, સમજ દેખ લે નેના રે. જ.

કોઈ સ્થાવર કોઈ જંગમ દિસે, કો ચલ અચલ બખાના રે;
 કોઈ દેવી કોઈ દેવ અને કોઈ, સેવક નામ કહાના રે: જ૦
 કોઈ ભૈરવ કોઈ જૂત અને કોઈ, કીટ પતંગ સમાના રે;
 કોઈ જ્ઞાની કોઈ મૂરખ માને, એસે ભયા જહાના રે: જ૦
 કોઈ બાવા કોઈ દાદા બેટક, કોઈ સાલા સસુરાના રે;
 કોઈ ચાચા કોઈ બને ભત્રીજા, મનકા સખ અનુમાના રે: જ૦
 કોઈ સાલી કોઈ સાસ બની કોઈ, બહુ બની બલવાના રે;
 કોઈ દાદી પરદાદી બની કોઈ, બેટી બની જવાના રે: જ૦
 કારણ એક સરખે વ્યાપક, આતમ રૂપ મહાના રે;
 કહત કરક શિવ રૂપ સમજ લે, જાતે ભવદુઃખહાના રે: જ૦

રાહ ઉપરની.

હર હર હર હર ભજ મન તોતા, હરિભજન બિન સોતા કયા ?
 કાલ પારધી શીર પર તેરે, ઇધર ઉધર ફિર જોતા કયા ? હ૦
 પંચ તત્વકા ચે તન પિંજરા, જામે શહર બસેરા કયા ?
 આગ જલે કિ હણે પારધી, પંખ પસારી ડેરા કયા ? હ૦
 છત્ર બલ કરકે છોડ પિંજરા, જામે જૂઠા નાતા કયા ?
 કોઈ નહીં તેરા તૂ ન કિસીકા, ધડી ધડી ફિર આતા કયા ? હ૦
 અપના વતન દેખ મન પીછે, જગ જંગલમે રહના કયા ?
 બ્રહ્મ ગગન ઉડ ચલો પંખેર, જન્મજનમ કુંખ સહના કયા ? હ૦
 વિવેક એક વૈરાગ્ય પંખ દો, તદ્ધી નિર્બલ બેઠા કયા ?
 જ્ઞાન ચંચ ભર તોડ પિંજરા, અનજાને ધર પેઠા કયા ? હ૦
 મન તોતા તન તૂ હી બનાયા, તૂ જીવા તૂ મરતા કયા ?
 કરક બૂલ ભટકે ચોરાશી, ભજન બિના અબ તરતા કયા ? હ૦

રાહ ઉપરની.

ઘટ ઘટ મેરો રામ બિરાજે, પરબ્રહ્મ અવિનાશી હે; ધ૦
 ચાર ધામડી છોડ કલ્પના, કયા મથુરા કયા કાશી હે. ધ૦
 સ્થૂલ સૂક્ષ્મ કારણ મહાકારણ, જાને જાનનહારા હે;
 અલક્ષ જ્યોતિ રૂપ નિરંજન, સખમે મેરા ખારા હે: ૩૦
 ઈંદ્ર ચંદ્ર ઓર સૂર્ય પ્રકાશી, જાસે નવલખ તારા હે;
 સચરાચર સખ રૂપ સકલ ઘટ, બીતર સખસે ન્યારા હે: ધ૦
 આતમ રૂપ અનુપમ અવિગત, અજર અમર બહુનામી હે;
 કરક સાક્ષી સો તુરીયાતીત તટસ્થ હી અંતરજામી હે: ધ૦

રાહ ઉપરની.

જ્ઞાન શીલા પે ઘુટ ઘુટ મેરે ગુરૂને ભંગ પીલાઇહે. જ્ઞા૦
 તન કુંડી મન સોટા કરકે, સોદં રગડ ચલાઇહે: જ્ઞા૦
 વેદ બાગસે ભંગ લે આયે, વિવેક વિચાર પીસાઇહે; જ્ઞા૦
 ભાગ ત્યાગડી સાશી બનાઈ, લક્ષ હી અરથ જનાઇહે; જ્ઞા૦
 તત્વમસી પદ અજર ખુમારી, કરક સદા સુખદાઈ હે; જ્ઞા૦

રાહ ઉપરની.

ચાર મુસાફર આયે કાંદાંસે, બૂલે બટકે જાત્રેહો. યા૦
 કોન નગર નગરીકે વાસી, હાકુર લાલ કલાતેહો;
 આના કાંદાંસે જાના કાંદાં હે, ઇતિ ઉત ગોથે ખાતેહો: યા૦
 સંગી હો કિ અસંગી અપના, નામ બી હે કિ અનામી હો;
 બેદુ હો કિ બેદી સખકે, સેવક હો કિ સ્વામી હો: યા૦

ચલના હે કિ રહના હે કુચ્છ, લેના હે કયા દેના હે;
સચ્ચ કહો સોદાગર પ્યારે, અપના કાંઠાં ઠિકાના હે: યા૦

મુસં નગરીમેં કામ કાલા હે, ઘડી ઘડી કયા આતેહો;
કહે કરક સોદા દિખલાવો, કયા લાયે લે જાતેહો: યા૦

રાજા મેં બન જાઉં રે, તોહુ રાણી બનાઉં—રાહ.

કર સદગુરુકો સંગ સંગ, ચલ ગગન ગુફામેં. ક૦
ભરતે પ્રેમ પૂરણુ હરદામેં, દિન દિન હોત ઉમંગ મંગ; ચ૦
ધ્યાતા હોય ધ્યેયકો ધાવે, મેરૂંડ કર તંગ તંગ; ચ૦
ત્રિકુટી ઘાટ પર આસન બેડે, બહે જહાં નિર્મલ ગંગ ગંગ; ચ૦
ઝગમગ જ્યોતિ ગગનમેં ઝલકે, કરક સો આપ અસંગ સંગ; ચ૦

મુસ તન ધનકી—રાહ.

યાર મુસાફર દેશ બિરાના,
બૂલે કહાંસે બતાઓ ઠિકાના. યા૦
કોન નગર નગરીકે વાસી,
સંગી હે કિધાં આપ ઉદાસી: યા૦
અસ નગરીસે તુમ ચલી આયે,
બેગ કોન કોન બિરમાયે: યા૦
શત્રુ હે કોઈ પ્યારા તુમારા,
બતાઓ મુસાફર દોપ હમારા; યા૦
હાકુર હો કિ ચાકર જેસે,
રાજા હો કિ રૈયત તેસે; યા૦
રહના હે કાંઠાં જાના હે કબ.
ચાંઠાં તો હગ મિલેહે કરક સબ; યા૦

રાહ ચિત્રાંગી.

હર હર હર હર ભજન બોગી,	
ખિના ભજન તૂ જનમદુઃખરોગી.	હ૦
જેમ નિયમ યુક્તિ નિરધારા,	
આતમતત્ત્વકા કરહુ બિચારા;	હ૦
નેતી ઘોતી પ્રથમ જીને જાના,	
બ્રહ્મ દાતણુ કર મેલ વિહાના;	હ૦
યમ નિયમ આસન ચોરાશી,	
પ્રાણાયામ કરો મુખરાશી;	હ૦
પ્રત્યાહાર પરમ હીતકારી,	
ધાર ધારણા ધીર બિચારી;	હ૦
ઉન્નિધિ ધ્યાન નિરંતર ધરના,	
લાગે સમાધ મિટે ભવમરના;	હ૦
ગગન ગુફામેં ગરક ભઈ સુરતી,	
જયું જલ ખીચ લુણકી મૂર્તિ;	હ૦
જીવ શિવ એક ભયા જહાં મેલા,	
કરક ન દેખા ગુર નહીં ચેલા;	હ૦

જેયાં ન પકડ મોરી નરમ કલાઈ રે—રાહ.

નૈયા તો પુરૈયા મોરી પાર લગાઇ દે. નૈ૦

પાંચ પચીશકી નૈયા બનીહે, ત્રિગુણ મેખ લગાઇ દે; નૈ૦
કોટી કલ્પકી નાવ પુરાની, અબકે તીર ચઢાઈ દે; નૈ૦
ભવસાગરકે ખડક કઢીન હે, તા પે મતિ ના બહાઈ દે; નૈ૦
કહે કરક ગુર મિલે બે ખેવૈયા, તાકું શીશ નંવાઈ દે; નૈ૦

લાવણી,

મોજ ઉડ ચલી પવનકે સંગ—રાહ.

પીઓ કોઈ ગાન ઘૂટકે ભંગ,
લગે જળ જગતપતિસે રંગ. પી૦

તન કર કુંડી મન કર સોટા, શુદ્ધ બુદ્ધિ જળ જંગ;
ઓહં સોહંકા રમડ લગાકે, પ્રેમ પ્રીત પ્રસંગ: પી૦
કાલી મીરચી મમતા પીસો, વિપયવાસના સંગ;
સાર અસાર સાશીસે છાણો, આતમતત્વ અસંગ: પી૦
ભરી કટોરા તત્વમસીકા, પીઓ સદગુરૂકે સંગ;
ચટે ખુમારી બ્રહ્મજ્ઞાનકી, શીતલ હોય સખ અંગ: પી૦
ચાર વેદકો ભેદ પાય કોઈ, પીવે કરે સાતસંગ;
કર્ક લહર યે ગુરૂદયાકી, ચટે ન દુઝે રંગ: પી૦

રાહ ઉપરની.

મુક્ત ધર બ્રહ્મસભા સાતસંગ,
ચલે જાંહાં ગાનસુર શ્રી મંગ. મુ૦

ચાર વેદસે ચલી સુરશ્રી, ગુરૂ હરદાર પ્રસંગ;
વિવેક વેગ વૈરાગ્ય પવનસે, સમીહો આગ અનંગ: ચ૦
માયા અવિદ્યા દોહુ કિનારા, ધન્યર જીવ તરંગ;
સોહં શબ્દ અહોનિશ ગરજે, કર્મ બુદ્ધબુદ્ધા ભંગ: ચ૦
બ્રહ્મસાગરમેં આતમમંગા, અનુભવ કરત અસંગ;
જીવ મુક્તકી મોજ ઉડતહે, શીતલ લહર સોહંગ: ચ૦
તત્વજ્ઞાનકી મોજ મીલે કોઈ, જળ કરો સાતસંગ;
પતીતપાવની મંગાલહરી, કર્ક રૂપા દે અંગ: ચ૦

રાહ ઉપરની.

પીયે કોઈ જ્ઞાન ગાંજેકી કલી,
દેખ ફિર પરમેશ્વરકી ગલી. પી૦

મહાવાક્યકી કલી ચાર જીને, હસ્તામલ કર મલી;
માયા બીજ અસાર નિકાલ્યો, ભાગ ત્યાગ કર લલી: પી૦
ગુરુશબ્દકા ગાંજ સંતો, શ્રવણ ચીલમ ધર દલી;
બ્રહ્મ અગ્નિકી આગ જલાવો, કર્મવાસના જલી: પી૦
સોહં મૂકા રગડ મિલાવો, તખ ઉડે ગલગલી;
જીવનમુક્ત પીયે જન જોગી, બ્રહ્માનંદ રસ રલી: પી૦
હરનિશ રહે ચકચૂર નશામેં, આવાગવન જખ ટલી;
કરક સદા મન મગન ફિરતહે, જેસે કમલ પર અલી: પી૦

સાહેલી રે આંખો મોરીયો—રાહ.

આજે આનંદ મારે આંગણે, આવ્યા રામસનેહી સંત;
સમાગમ કીજીયે. ટેક૦

મહા મંગલ મૂર્તિ સાધની, જેનાં નિર્મળ નેન ને વેણુ; સ૦
રમતા રામ રટે નિન રંગમાં, તેનો તજવો નહીં કદિ સંગ; સ૦
સદા શીલ દયા દિલમાં વસે, પરમારથમાં લયલીન; સ૦
સમદૃષ્ટિ સદા આનંદમાં, દેખે સચરાચરમાં રામ; સ૦
જેણે અહંતા મદલ છેદન કર્યો, રહે નિરદાવે નિરધાર; સ૦
મહાપદમાં જેની વાસના, રાખે લક્ષ પરથી પાર; સ૦
જેને દેહદશા દિસે નહીં, એવા જીવનમુક્ત જ જનન; સ૦
સાક્ષી રૂપ કરક નિત સાધતા, તેને નહીં મળે પાપ કે પુણ્ય; સ૦

પ્રેમની પીડા તે કોને કહીયે રે એા મધુગર—રાહ.

જીવ શિવમાં શા ફેર છે, જોને મન. જી.

તારી અવિદ્યા ને તેની છે માયા, વાસ્તવમાં શું વેર છે ? જો.
તું નથી મરતો તે નથી અવતરતો, અમર થવાની એ તો પેર છે; જો.
સત ચિત્ત આનંદ જો સરખાવી, જડ દુઃખ મીઠ્યા ઝેર છે; જો.
કરક સડક એ રખે તું મૂકતો, સદગુરૂની ઘણી મ્હેર છે; જો.

રાહ ઉપરની.

શિવ થતાં શી વાર છે, જીવ તને. શિ.

હું માફ તજવું ને પ્રભુ પ્રભુ ભજવું, જૂઠું સકળ સંસાર છે; જી.
વૈરાગ્ય રાખવો ને બ્રહ્મરસ ચાખવો, રેવું પરાની પાર છે; જી.
સાર અસાર વિચાર કરી લેવો, એમાં શું મોટો ભાર છે ? જી.
સત ચિત્ત આનંદ જોવો સરવમાં, જડ દુઃખ મીઠ્યા માર છે; જી.
સદજ ઉપાયે પણ રહેવું સીધા, માર્ગ ખાંડાની ધાર છે; જી.
નિજ સ્વરૂપ માની નિર્ભય થાવું, ત્યાંથી તે કાણ કાઢનાર છે; જી.
ઠક રહેવું બેઘડક થઇને, શિવ સદુનો સરદાર છે; જી.

સાફ સાફ રે મુરત શહેર, મુંખાખ અલખેલી—રાહ.

અનુભવી જન આવો આજ, ગરબે રમવાને. અ.

પ્રાંચ તત્વનો ગરબો ખનાવ્યો, દ્વાદશ છીદ્ર વિશાળ રે;
ચિત્ત ચૈતન્ય માંહી દીવો ચમકે, ગુણ રચના રંજ લાલ; ગ.
સતસંગતની મોટી શેરી, ત્યાં ગરબો જઈ મૂક્યો રે;
મનુષ્યા દેહની શરદ રૂઝ છે, એ તક રખે કોઈ ચૂકો; ગ.

અધીકારી થઈ ગરબે રમજો, સાધન ધરી શૃંગાર રે;
 તત્ત્વજ્ઞાનની તાળી લેજો, ગાજો સાર અસાર; મં
 મહાપદ જોઈ જોઈ પગલાં ભરવાં, ચિત્ત ચૈતન્યમાં ધરવું રે;
 જીવનમુક્ત થઈ કુદડી ફરવી, જ્ઞાન ગલીમાં ગરવું; મં
 જનક સનક સુખદેવ રમ્યા તે, પામ્યા પદ નિર્વાણ રે;
 જન્મમણ્ડને ઝટકો દેવા, કંઈ ધરે તે ધ્યાન; મં

રાહ ઉપરની.

અનુભવી જન ચાલો આજ, મહાપદ જોવાને. અં
 મહાપદ લેવું ને શ્રદ્ધામાં લળવું, ગળવું આતમજ્ઞાન રે;
 જોગી જતી સન્યાસી જેનું, હરનિશ રાખે ધ્યાન; મં
 ઈગલા પીંગલા મુપ્પમન સાધો, સોહ જપવો જપ રે;
 નયન નાસીકા ઉપર રાખો, નિર્ભય આપોઆપ; મં
 મૃગદારને બંધ કરીને, શ્વાસોશ્વાસ ચડાવો રે;
 ખટ ચક્રોને વીંધી કરીને, ત્રિકુટી ઠીક ઠરાવો; મં
 મન પવનને વશમાં રાખી, નાભીકમળથી ફરવું રે;
 પશ્ચિમની ખડકી કરી ખુલ્લી, મેરુદંડથી ચડવું; મં
 અનહદ નાદ મગનમાં ગાજો, અનહદ તેજ અપાર રે;
 રવી શશી ન્યાં ઝાંખા દિસે, દિસે અગમ વિચાર; મં
 સહસ્રદળમાં ઝળહળ ન્યોતિ, ઝળકે તેજ પ્રચંડ રે;
 જીવ નહીં તે મહાપદ જોજો, કંઈ છે આપ અખંડ; મં

માંછીડા હોડી હાલકાર—રાહ.

મહાપદ આપ પિછાન, કરો કોઈ. મં.

જેહી પદ દુહત કઈ જુગ ખીતે, બિન ગુર રહત અબાન; કં
જેહી કારણ કઈ જપ તપ સાધે, પૂજે જલ પાપાણુ; કં
સો મેં એક અચલ અવિનાશી, વ્યાપક ગગન સમાન; કં
નહીં મેં રંગ રૂપ નહીં રેખા, નહીં મેં શશી નહીં બાન; કં
શુવ શિવ બેદ કરક જહાં નાહીં, જાને જાન સુજાન; કં

રાહ ઉપરની.

તેરે ઘટમેં જાજે ઘડીઆલ, ગગનધૂન બાંસુરીઆં. તેં
ઓહં સોહંકા લંગર ડોલે, પલ પલ ઘાટ ધડે;
અષ્ટ કમલ દલ ચરખા ચાલે, હરનિશ ખખર પડે: મં
નાભિકમલસે ઉઠે ગર્જના, અનહદ ગગન ચડે;
બંકનાલસે શન્ય શિખરમેં, જો કોઇ ખોજ કરે: મં
છગલા પીંગલા સમ કર રાખે, સુપમન સુરત સમાવે;
મૂલાધારકો બંધ લગાકે, ઉલટા પવન ચલાવે: મં
મેરૂદંડસે ઘાટ ત્રિકુટી, આસન અદલ જમાવે;
બિન બાદલ જહાં અમૃત ખરસે, તહાં મન સહજ સમાવે: મં
દ્વાદશ નાદોં અનહદ બાજે, નવસો મંગલ ગાવે;
નુરત સુરતસે સદસદલમેં, કરક અભયપદ પાવે: મં

ભજન બિના કાહિંકું રહ ધરી—રાહ.

બિના ભજન ભગવાન બિનુ, તેરી ઉંમર ગઈ ગુજરી. બિં
ઘટમેં ગંગા ઘટમેં જમુના, સરસ્વતી ઘટ નિસરી, બિં

ઘટમેં કાશી ઓર મથુરા, દ્વારામતી દુસરી; બિં
 ઘટમેં ચંદા સુરજ ઘટમેં, તારા ન્યોતિ સરી; બિં
 ઘટમેં રામ રમે સીય લક્ષ્મણ, રાવણ રાક્ષસડી; બિં
 ઘટમેં ગોપી કૃષ્ણ બિરાજે, કરક બજે અંસરી; બિં

દવાત કલમ હરિને સાહી મંગવાઈ—રાહ.

ગરક લઘ જ્ઞાનમેં એક નાર ચતુર બુઢીઆ. ગં
 સારાસાર વિચાર બનાકે, નિશ્ચય કરત ગુડીઆ; ગં
 જગૃત સ્વપ્ન સુષુપ્તીમેં જીય, સાક્ષી શિવ તુડીઆ; ગં
 અસ્તી ભાતી પિય આપ બિરાજે, બ્રહ્મઅખંડ પૂરીયા; ગં
 નામ રૂપ જગ જૂઠ પસારા, કરક સ્વપ્ન સ્ફુરીયા; ગં

આજ તો હમારે બાગુ ભોલાનાથ આયે—રાહ.

આજ તો જન્મફોજ મારે ઈશ્વરગુણ ગાયકે. આં
 શીલહીકો સજ સાજ, ડરપાયો કામરાજ,
 નીતિ બખતર વ બાજ, નેકામે ધરાયકે; આં
 ક્ષમા ખડગ હાથ લીયો, ક્રોધકું ભગાય દીયો,
 ધ્યાનકો ધનુષ્ય કીયો, બાણ સાન હાયકે; આં
 જ્ઞાન ગદા ફેર ફેર, મારે મોહ ઘેર ઘેર,
 પ્રભુનામ ટેર ટેર, બ્રહ્મપદ પાયકે; આં
 જમરાજ જોરે કહાં, બ્રહ્મકો ટંકાર જહાં,
 કર્ક આનંદ તહાં, બેઠે સમાયકે; આં

રાગ ભૈરવી.

હરિજન મતવાલા મનવાલા. ૬૦

સતસંગતમે ફિરે હમેશાં, મુખમે નામ કૃપાલા;
પ્રેમી હૃદયકા પરમ જપસે, એવે ઇશ્વર આલા; ૬૦
અર્ધ ઉર્ધ્વ ખીચ ધ્યાન લગાવે, ઓહં સોહંકી માલા;
જીવ શિવકો ભેદ નિવારી, નિરખત રૂપ નિરાલા; ૬૦
કબલુ તાલ ઋદંગ બખલવે, કબલુ લે કરતાલા;
કબલુ ગગનમંડલમે ધસકે, નયન કરે રંગ લાલા; ૬૦
ક્ષણ રોવે ક્ષણ નાચે ગાવે, ક્ષણમે ભજે મરાલા;
કર્ક ભક્ત સો હરનિશ મુમરે, દીનાનાથ દયાલા; ૬૦

અગર હમ બાગબાં હોતે—રાહ.

બિના પ્રભુનામકે મુમરે, સુરત અપની ન પાવેગે. બિં
હે દહેરા નામકે ખીચમે. રમરણસે જો ખોલાવોગે; બિં
હે દરીયા ખીચ માયાકા, ન ઉસકા પાર પાવોગે; બિં
વો નામી નાવ કર એહો, વતન અપના બસાવોગે; બિં
કરક કોટી જતન કરકે, વખત નાહી બિતાવોગે; બિં

રાહ ઉપરની.

મેરી સુરત બિના દેખે, હમેશાંકી બિમારી હે. મેં
કોઈ દિન શ્વાસ ઓર ખાંસી, કોઈ દિન કાલકી ફાંસી,
કોઈ દિન પેટકી પીડા, કોઈ દિન કાટતે કીડા; મેં
કોઈ દિન નિરકે પાસે, કોઈ દિન જૂખકે ડાંસે,
કોઈ દિન ઠંડસે મરતે, કોઈ દિન ગરમીસે જલતે; મેં

જખમ જલીમ સીનેમે, નહી હે કરાર જીનેમે,
હકીમ મિલતા નહીં ઇસકા, ગુરખિન કોઈ નહીં કિસકા; મેં
પીલાવે જ્ઞાનકી ગુટીકા, કરાવે જન્મકા છૂટકા,
કરક બલ જાઉં વા નરકા, નિકાલે ફસ જિભારીકા; મેં

રાહ ઉપરની.

અધર દેખું ચશમ ધરકે, તીધર મેરી જો સૂરત હે. ૭૦
કાંઠાં જાગૃત કાંઠાં સ્વપ્ના, કાંઠાં ભર નીંદ સોયાહે;
કાંઠાં દેવલ કાંઠાં ડેરા, કાંઠાં કાશી મથુરા હે; ૭૦
કાંઠાં મેહજદ કાંઠાં તકીયા, કાંઠાં મકકા મદીના હે;
કાંઠાં વસ્તી કાંઠાં જંગલ, કાંઠાં જાડી બગીચા હે; ૭૦
અરધ ઓર ઉર્ધકે અંદર, તખત દરબાર સૂરત હે;
સબી ઘટ શાસમેં બોલે, કરક અપની જો મૂરત હે; ૭૦

તેરી તો ઉલફતમેં હુવા બદનામ—રાહ.

ભજકુ મન રામ સદા રમતા,
છોડી દે મોલ માયા મમતા. ૭૦
મોલકા સૈન્ય અતિ ભારી,
કામ અર કોધ રહે જારી;
લરકરી લોભ કરે ખ્વારી,
દીનકો પકડ દેત જારી;

આશા તૃપ્ત્યા નાર દો, અર મત્સર અબીમાન;
દંભ કપટ દો દંત પીસકે, પીડે તુમોરા જન;
પ્રાણકી આશ કોન રખતા: ૭૦

અકલ પ્રતિ થહી સમંજ માયા,
અમર નહીં રહે તેરી કાયા;
રંક જ્યું સ્વપ્ને રાજ પાયા,
મર્ષ જ્યું તરવરકી છાયા;

મૃગતૃષ્ણાકે નીરકો, જો ચાહત મન જૂલ;
નીર નહીં વો સૂર્યકીણસે, તપી ધૂલકી ધૂલ;

જૂલ માયામેં મૂરખ રમતા: છો.

સજન સુત નાર થહી સારે,
કુડંબ પરિવાર મુલક ડારે;
હુંસે તું અપના હી નિહારે,
મયે સો છોડ તુજે પ્યારે;

જૂઠાં યે સંસાર હે, માત તાત પરિવાર;
ધટી બઢીકું દેખ દેખકે, કયું હોતા લાચાર;

પ્યાર સદગુરુસે કરો સમતા: છો.

થહી સંસાર જન સ્વપ્ના,
જગતમેં કોઈ નહીં અપના;
મંત્ર નિત સોહં બ્રહ્મ જપના,
અચલ અવિનાશી રૂપ અપના;

મન ભુખ્ત ચિત્ત અહંકાર સો, પંચ વિષય ઓર પ્રાણ;
પંચ તત્વ તુજકો નહીં જાને, તું ઈન સંબંધો જન;

જ્ઞાન ઘટ કરકે સદા રમતા: છો.

રાહ ઉપરની.

તેરી તો સંગતમેં અયે તૃષ્ણા,
બૂલ ગયા રામનામ કૃષ્ણા. તે૦

ભઈ જખસે સંગત તેરી,
ફિરં મેં મુલ્ક મુલ્ક ફેરી;
દયા નહીં તુજકો જરા મેરી,
બ્રહ્મસે ગીરા દીયા વેરી;

ચાહ બહી ચંડાલની, ખિન સ્વારથકો કાજ;
જપ તપ સાધન સભી છુડાયા, લીયા ભક્તિકા રાજ;

લાજ નહીં તુજે કપટખસના: બૂ૦

તેરી તો સંગતકા યેહી પ્રમાણ,
ગયા ગુજરાત રૂ દિંદુસ્તાન;
દેશ ખંગાલ ઓર મુલ્કતાન,
કાંદાં બ્રહ્મદેશ જ્યું અરખસ્તાન;

સખ મુલ્કોમેં દુંદુકે, ગયા સમુદ્રકી પાર;
લગી લાલસા ધનકી નિશદિન, યે તેરા ઉપકાર;

સાર સંસાર તેરી જખના: બૂ૦

ભ મ નહીં તુજકો ચાહતેથે,
જભી સતસંગમેં જતેથે;
ભજનકી મોજ ઉડાતેથે,
બ્રહ્મ ખિન ઓર ન ગાતેથે;

અખ તો તેરે સંગમેં, વિકલ રહું દિન રેન;
સુખ નહીં સ્વપ્નેમેં જરા, નિત્ય જૂરે યે નેન;

રેનમેં લગે તેરા સ્વખા: બૂ૦

તેરી સંગતમેં અરે બેઠિમાન,
વિકલ કર દીયા હમારા જન;
બ્રમેંને ઘેર લીયા અન્નન,
જીવકી દશા કીયીહે પ્રમાણ;

અબ તૃષ્ણા તુજકો સદા, બારહીબાર પ્રણામ;
તેરે ગુરકી કસમ તુજકો, મેરા ન લીજો નામ;

રામરસ ચખે કરકરસના:

બૂં

કીન સોતન બેસર લે ગઈ—રાહ.

તૃષ્ણા ગુણીકા ઘર લે ગઈ,

હારે બનજારી દગા મોહે દે ગઈ રે.

૧૦

હારે તેરી સંગતમેં તૃષ્ણા, હમ બૂલ ગયે રાધેકૃષ્ણા,

નહીં મુમરત હરિહર રસના રે;

૧૦

તૃષ્ણાસે લયે દીવાને, હમ ચાલત ધનકો કમાને,

નહીં લજન રામકો જાને રે;

૧૦

તૃષ્ણા તુમ ચલાત પેસા, હમને દેખ દેશ વિદેશા,

અલપદ સુની ઉડત કલેશા રે;

૧૦

તૃષ્ણા તેરી કર આશા, સુરનર મુની લયે નિરાશ.,

તુને દૂર કીયો કૈલાશા રે;

૧૦

તૃષ્ણા તું નાર દગારી, તુને ધનકી મોહની ડારી,

હમ બૂલ ગયે કુંજબિહારી રે;

૧૦

પડી ગયો તૃષ્ણાકે ફંદા, નર ધૃમતહે નવખંડા,

બહુ કષ્ટ દેન ચહ રંડા રે;

૧૦

તું અગણિત અવગુણ વાલી, તૃષ્ણા તું નામન કાલી.

અબ કરક તેરો નહીં ખ્યાલી રે;

૧૦

હોરી.

સાવરો અજાણુ નહીં આયો—રાહ.

તૃણા એસી ખેલત હોરી,
દેખો કેસી ચાતુર ગોરી.

૧૦

આશા સખી આગેવાન બનાધ, માયા ખીચ બહોરી;
લાલચ લાગ રહી નિશવાસર, દેશ દેશાવર દોરી;
દેખો કેસી નાર ચે બોલી:

૧૦

સર્વ સખી મિલ ખેલ મચાયો, મમતા પ્રમુખ કીયો રી;
મોહ પિયાકો પકડ મંમવાકે, લોભકો મલ પીયો રી;
પ્રીત પ્રીતમ પર દોડી:

૧૦

કામ ક્રોધ મોહ મદ મત્સર, ઈર્ષ્યા પૂર્ણ ભરો રી;
અવિદ્યા અખીલ લીયો કર અપને, જ્ઞાનકો ફેંક દીયો રી;
ગુલાલસે ભર ભર ઝાલી:

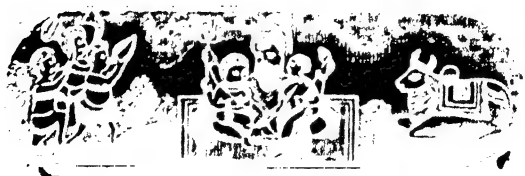
૧૦

ભક્તિ ભાવ કરત નહીં રસના, તૃણા ધ્યાન લીયો રી;
વિવેક વૈરાગ્ય લગે ડરપાને, સમતા ભઈ પગ ખોડી;
બની કહો કેસી જોડી:

૧૦

ધનકે ઢોલ બજે નિશવાસર, રાગ હિસાબકી ચોરી;
લાલ ર હાની મંજુરા બજાકે, કરક કરે જકજોરી;
ચેલી પરદેશી હોરી:

૧૦



અનુભવ.

કાયકું દેહ ધરી, ભજન ખિના—રાહ.

સખકું જોગોપાલ, હમારી. સં

અપની સભા સખ રહો સલામત, કયા છુટા કયા બાલ; હં
યાહી સભામેં આનંદ કરતે, ખીત ગયે બહુ કાલ; હં
દેહુ રળ અખ અપને નગરકી, હમ પરદેશી લાલ; હં
જીતે રહે તો ફિર મિલેંગે, અખ ઉડી ચલના કાલ; હં
કરક સદા કરના સતસંગત, છોડી જગતજંગલ; હં

ઉઠ પ્રભાત સમર લે તું શ્રી ગણેશ દેવા—રાહ.

કદ દીન્ને સતસંગ ખીચ, જોગોપાલ મેરી. કં
હરિજન તુમ મગન રહો, મગન બટા ઘેરી,
સાર નહીં સંસાર મળ, ચાર દિન ફેરી; કં
હમ ચલે પરદેશ રાહ, હે સ્વજનને ઘેરી,
લીખે વિધિ લેખ કર્મ, કેન સકે ફેરી; કં
જીતે રહે તો ફિર મિલે તકસીર માફ મેરી,
આખરીકી રામ રામ, કર્કરાશ ફેરી; કં

બૂદ્યો બૂદ્યો મુસાફર ગઠડી—રાહ.

આજ મોહે મંગા નહાને જના. આં

મંગા નહાના પાપ ગંવાના, દિન દિન હોણુ સથાના; આં

ગોપીચંદન તિલક લગાડે, ધર ભક્તિકો ખાના; આં
શાલગ્રામકી પૂજા કરે, વૈકુંઠ કરડું પ્રયાણ; આં
વિશ્વંભરકી માલા જપ જપ, કરક લયા જ્યું દીવાના; આં

પ્રેમની પીડા તે કોને કહીયે રે આ મધુગર—રાહ.

ભક્ત થવાનું ક્યાં રહેલ છે, આ જગત તજી. ભં
આશા ને તૃષ્ણા મને નથી મૂકતી, મનમાં ધણોએક મેલ છે; આં
વિષયવાસના વ્યાપક રહેછે, મનકું માઈ રંધેલ છે; આં
પ્યાર પરીવારનો પ્યારો ધણો છે, જાણે શાકરનો દેળ છે; આં
ડહાપણ ડોણ્યું ને નામ નથી બોણ્યું, નાતમાં જાણે પટેલ છે; આં
કરક કણુદ્ધીઆને કોણ સમજાવે, વલીતરું કરે જેમ બેલ છે; આં

રાહ ઉપરનો.

ભક્તિ કરે છે મનભાવતો, અત્યા તું તો. ભં
મોટે મળસકે ગાયે પ્રભાતીઆં, રામનામ શાકર આવતો; અં
દાનણુ કરતો ડહાપણુ જણાવે, પ્રેમરસ જન્ય ઘટકાવતો; અં
સ્નાન હીક કરતો ને ધ્યાન નિત્ય ધરતો, મોટી માળા લટકાવતો; અં
પરમેશ્વરની સેવા કરીને, તિલક ને ઝાપા લગાવતો; અં
રામમંદિરમાં રસાઓ થઇને, વૈકુંઠની વાતો ચલાવતો; અં
કરક હવે તને કાંઈ નથી કહેવું, જા તું વિમાનને નચાવતો; અં

લાવણી.

હો ગયા નામ બદનામ ચારકે બદલે—રાહ.

ગર્ભ મુરત સોનેકી મુરત લાથસે છટકી,

કયા કઈં પણ પરદેશ ખાત કીસમતકી.

ગં

મેંને છોડા સુરત શહર મહર તાપીકી,
બ્રમદેશમેં કીયા પ્રવેશ રહા સાથીકી;
ઈસ રચના દેખી માયા જગત વ્યાપીકી,
દિન પર દિન તૃષ્ણા ખડે કામ પાપીકી;
ગઈ સતસંગતકી મળ લાથસે સટકી: કયા૦

યે સુરત શહર ગુલઝાર લાલ રંગ ચટકી,
જ્યું શરદ પૂર્ણિમા ગગનચાંદની છટકી;
જહાં ખૂલે ખાર દરવાજ રહા મન અટકી,
એક નવાપૂરા ઘડીઆલ ગગનમેં લટકી;
ખતી ખાલતૃષ્ણા ખાલાશુ છખી ઘુંઘટકી: કયા૦

શ્રાવણકી મળ ચલ ગઈ ઉડા દે સુસ્તી,
ગણપતિચાથ ભીમપોરમેં કુસ્તમકુસ્તી;
નવ નવરાત્રી નહીં મિલે ગઈ સખ પુષ્ટી,
ફાગણકા રંગ ઉડ ગયા ભજનકી ભુક્તિ;
રહી સુરતી સજનકી માયા કલેજે ખટકી: કયા૦

ગઇ શીંગ સલુણી દાલ લીંબુસે છિટકી,
પુરષોત્તમ માસમેં કયા જો ગામરલટકી;
ગઇ પૌંક પાપડી છાસ દહીંકી મટકી,
કાંદાં માલપુઆ દુધપાક કચુંબર કટકી;
મેં સખસે ન્યારા કરક ગોદડી ઝટકી: કયા૦

ગઝલ.

અગર હમ ખાગખાં હોતે—રાહ.

મેરી સુરત કહાં પાઉં, પડા પરદેશ ફાંદોમેં. મેં
નદી બહતી જહાં તાપી, સબી અધ ડાલતી કાપી,
સદા સમરણ રહે ચિતમેં, નહીં દર્શન કીસમતમેં; મેં

સુરતકા બાર દરવાજા, બજે ધડીઆલકા બાજા,
સદા દર્શન બાલાજી, ગઈ સખ હાથસે બાજી; મેં
જહાં મંદિર સંબંધી, બસાયા બાગ હે મમદી,
અરૂ હનુમાન હે બંકા, જલા તૂ વિયોગકી લંકા; મેં
સુરત મુરત જો સોનેકી, કરક કયા આશ અખ ઉસકી,
અગર જીંદગી રહે બાકી, ખખર મેં લેકુંગા બહાંકી; મેં

રાહ ઉપરની.

વોલી સુરતકો દેખનકો, મેરા મનવા જો ચલાતાહે. વોં
સુનો યે શહરકે કાજી, ખોદા તુમ પે સદા રાજી,
કહો વો દેશકા પંથા, ધરં કફની ગલે કંથા; વોં
રહે કોઇ દ્વારકા ખ્યાસી, કોઈ હરદ્વાર કે કાશી,
ચશમ ચસકે નહીં મેરી. ચલું નિજ દેશકી ફેરી; વોં
સુરતકા ઈસ્ક હે જાકો, જગત માલુમ નહીં તાકો,
ચહે ધર કે બસે વનમેં, કફન કયા ખાખ ઈસ તનમેં; વોં
સુનો સખ હી સુરતવાસી, ચહે મિલને કરકરાશી,
દયા ગુરકી જો પાવેગા, સુરત ક્ષણમેં સો આવેગા; વોં

હોારી.

નહીં છાંડું રે બાવા શ્રી રામનામ—રાહ.

કેસે ખેલીએ લેયા રત બસંત,

જાંહાં સતસંગત નહીં સાધુસંત.

કેં

તાંહાં કેસુડા કુલે કોન કામ,
જાંહાં લજનલાવ નહીં સુખકો ધામ;
રહે રાતદિવસમેં ધનસું ધ્યાન,
તાંહાં નજર ન આવે બ્રહ્મગાન; કે૦

જાંહાં અખીર ગુલાલ ઉડે ન લેશ,
જાકો નામ કલાવત બ્રમદેશ;
નહીં કર્મ ધર્મકો જાને કોય,
સખ મચ્છાહારી મ્હેચ્છ સોય; કે૦

હમ યાહી જગતકો દેખ્યો તંત,
નહીં મોક્ષપંથ મિલે બિન હી સંત;
કહે કરક તું જપ નિત ઇશજપ,
તેરે ઘટમેં પ્રગટ હોય આપોઆપ; કે૦



અનુક્રમણિકા.

વિષય.					પૃષ્ઠ.
રામચરિત્ર.	૧ થી ૧૮
કૃષ્ણચરિત્ર.	૧૯ થી ૩૭
શિવચરિત્ર.	૩૮ થી ૪૨
બોધ.	૪૩ થી ૬૨
શિવસ્તુતિ.	૬૩ થી ૬૯
પ્રભુસ્તુતિ.	૭૦ થી ૭૭
જ્ઞાન.	૭૮ થી ૯૪
અનુભવ.	૯૫ થી ૯૯



